

De Orde van de Zwarte Meester

De Orde van de Zwarte Meester

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463422314

© Martine Pauwels

Deel 1

Verduivelde zomer

Belgische Ardennen, begin juli 2003

De camping blaakte in de hete middagzon. Een grijze wagen met drie inzittenden kwam aan bij een stacaravan. Al elf jaar kwamen De Verbruggens er hun vakantie doorbrengen. Hun inmiddels vijftienjarige dochter zat op de achterbank en zag er zwaar tegenop. Elke keer ontmoette ze dezelfde mensen en deed ze dezelfde dingen. Voor haar werd het een beetje monotoon en ze hoopte dat deze zomer anders ging zijn.

Het waterpeil in de nabijgelegen rivier was bijzonder laag door de extreme hitte, waardoor de kajaks op het droge bleven liggen. Daar ging haar plan om een tochtje te maken.

Vicky vreesde dat ze gedoemd was om haar vader te vergezellen aan de visvijver. Vermits ze niet graag stilzat, beschouwde ze dit als een straf.

Voor het eerst in de vijftien jaar die ze op deze planeet rondliep, was ze er in geslaagd om een rood rapport naar huis te brengen, dat haar overgang naar het volgende jaar boycotte. Nog steeds was ze boos op haar klasgenote, die gekletst had over haar spiekbriefje. Het was niet haar gewoonte om vals te spelen en ze had zichzelf hierdoor verraden. Haar klamme handen en rode gezicht spraken boekdelen, toen de surveillante haar betrapte.

Tot overmaat van ramp moest dat meisje mee blijven zitten en Vicky hoopte echt dat ze naar een andere school mocht. Enkele klasgenoten maakten haar het leven zuur en ze zag er tegenop om er in september opnieuw mee geconfronteerd te worden. Weer een jaar tussen de pestkoppen zag ze echt niet zitten. Dit jaar hadden ze haar er al onder gekregen en het volgende vreesde ze niet te overleven.

Haar ouders hadden haar slecht rapport anders opgevat. Leerboeken werden haar verplichte lectuur voor de vakantie. Ze begrepen er niets van. Hun dochter ging niet naar wilde fuiven en had geen gsm waarmee ze stiekem op haar kamer met anderen zat te bellen in plaats van te blokken.

Het meisje snapte het wel. Haar resultaten waren aanvankelijk niet zo slecht, tot de bitch van de klas haar kraakte. Ze dacht dat haar ouders hier wel begrip voor konden opbrengen, maar haar moeder had haar koudweg gestraft voor haar slechte resultaten. Haar vader durfde zijn vrouw nooit tegen te spreken.

Ze keek door het raam van de snikhete auto en stapte opgelucht uit. Ze hoopte dat Cindy en de anderen er weer gingen zijn. Deze hadden haar nog nooit gepest. Normaal waren ze heel het jaar door pennenvriendinnen. Nu had Cindy al maanden niet meer geantwoord op haar laatste brief. Ze hoopte daarom dat er haar niets ergs overkomen was.

De stacaravan stond er nog en Vicky hekelde het slechte comfort. Ze begreep niet waarom haar ouders hem ooit hadden laten aansmeren. Jammer genoeg was ze toen nog te klein om er zich mee te moeien. Daarom gingen ze er elke vakantie opnieuw naartoe en nooit elders. Sinds haar prilste herinnering, versleet het meisje er haar zomervakantie.

Haar ouders pakten vlijtig uit. Vicky glipte ongemerkt naar buiten en hoorde plots haar naam roepen. Ze draaide zich om en zag een ander meisje staan.

Opgelucht liep ze naar haar toe en zei: "Cindy, ik had je amper herkend."

Cindy grinnikte en gooide haar nog brandende sigarettenpeuk op de grond. Ze keek met haar grote, sterk opgemaakte, bruine ogen het andere meisje aan en terwijl ze haar zwart met rode messen gekleurde haren uit haar gezicht wreef, merkte ze op: "Vicky, jij bent nog steeds dezelfde. Tja, ik ben niet meer dat stomme ding van vorig jaar."

Vicky, die eerder groot van gestalte was en lange, blonde haren had en grote blauwe ogen, stond versteld van de metamorfose van haar vriendin, die ze zich als een klein, mollig meisje met bruine haren herinnerde.

Cindy stak een nieuwe sigaret op en controleerde of haar blauwe nagellak nog intact was. Groter was ze niet geworden, wel drastisch vermagerd. Ze droeg ze een kort topje, dat haar buik met opvallende navelpiercing bloot liet. Ze was bleker dan vroeger.

"Heu, Cindy? Ben jij oké? Je bent toch niet ziek of zo?" informeerde Vicky. "Ik wacht al een tijdje op een brief van je."

"Nee, ik heb het even te druk gehad", antwoordde Cindy geamuseerd. "Waar heb jij die jurk trouwens vandaan? Was die van je grootmoeder? Of was ze in een vorig leven een overgordijn?"

Vicky schrok van die opmerking. Cindy ging toch niet dezelfde weg op als pestkop Jill? Ze keek naar haar lange zomerjurk in

bloemmotief, die verre van modieus was. Eigenlijk stelde ze zich er geen vragen bij, want haar moeder koos altijd haar kleren, die ook haar smaak niet waren. Alleen had ze het opgegeven tegen haar dominante moeder in te gaan.

"Ik heb nog wat beters bij", zuchtte Vicky, waarna Cindy haar een sigaret aanbood.

"Nee, bedankt. Ik rook niet", ging Vicky terloops verder. "Komen Julie en Ann dit jaar ook nog?"

"Ik denk het wel", zei Cindy, die afwezig overkwam. "Eigenlijk wacht ik hier op iemand. Heb jij al een vriendje deze zomer? Ik heb afgesproken met een knappe kerel. Mijn Wesley hoeft niet te weten dat ik hem zie, terwijl hij met zijn ouders in Spanje zit. Hij zal daar ook wel een ander hebben."

Vicky fronste haar wenkbrauwen en fluisterde: "Ben je gek? Ik een vriendje? Dat is dubbele moord. Als mijn ouders het weten ga ik er aan en hij ook! Geloof me."

"Moet je rekening houden met fossielen? Die zijn al lang uitgestorven. De mijn zijn ook zo. Je moet ze kunnen aanpakken. Maak ze lang genoeg het leven zuur en dan geven ze het uiteindelijk op."

"Dan ken je mijn moeder nog niet", dacht Vicky in zichzelf, maar ze durfde haar vriendin niet tegen te spreken. Cindy was inderdaad veranderd en ze bedacht dat die al zestien was en zij dat pas in het najaar werd. Misschien was er toch nog hoop voor haar.

Op dat moment stopte er een sjieke auto met een dure geluidsinstallatie, die de hele camping deed daveren. Aan het stuur van de zwarte cabrio zat een jongeman met moderne kleren. Cindy liep meteen naar hem toe en stapte in, waarna ze de jongen begon te kussen.

Vicky vond het vreemd om er naar te kijken. De auto reed meteen door en ze begreep dat er iets niet juist was, al kon ze het niet meteen vatten. Die jongen stond haar niet aan en hij verstopte zijn ogen achter een donkere zonnebril.

Uiteindelijk besloot ze om binnen verder haar spullen uit te pakken en niets over de ontmoeting met haar vriendin te vertellen. Daarnaast voelde ze zich plots heel ongemakkelijk in haar jurk.

Later op de namiddag had Vicky haar eindelijk toestemming van haar ouders om een wandeling in de buurt te mogen maken. Om

niet teveel kritiek van Cindy, die terug opdook, te moeten slikken, had ze iets anders aangetrokken.

Ze had een afgewassen, blauwe jeans aan, met daarop een wit topje.

Vier meisjes zaten op het gras. De rook steeg op en er lagen zowel lege als volle drankflesjes en blikjes in het rond. Drie meisjes kwamen Vicky bekend voor, maar de vierde was haar compleet onbekend. Allen waren ze, op één na, hooguit zestien jaar. De nieuwe leek iets ouder.

Cindy nam het woord en zei: "Ha, Vicky, ze laten je toch nog buiten. Je kent Julie en Ann nog. Nina heb je nog niet gezien, hé? Zij woont hier in de eerste caravan rechts."

Vicky knikte en vroeg: "Heeft er iemand van jullie zin om morgen te gaan kajakken? Als dat mogelijk is."

De meisjes begonnen te lachen en Nina, het iets oudere meisje, grinnikte: "Zeg, Cindy? Is die seut hier echt een vriendin van jou, of ken ik je niet meer?"

Vicky beet op haar lip en vond haar al minstens even erg als de pestkoppen uit haar klas.

"Ik ben geen seut", wierp ze tegen. "Waarom zou ik er één zijn?"

"Heb je sigaretten? Of drank?" vroeg Nina, terwijl ook Julie en Ann haar met grote ogen aanstaarden. Vicky herkende hen amper.

Ze keek Nina die schouderlange roodbruine haren en venijnige, groene ogen had met een verbaasde blik aan en zei: "Oeps, daar was ik niet op voorzien."

Ann, een meisje met lange, bruine haren, moeide zich nu in de conversatie en zuchtte: "Er is nog werk aan de winkel met jou. Hier!"

Voor Vicky iets kon zeggen, overhandigde ze haar een flesje bier, dat ze niet durfde te weigeren, al had ze geen zin om het op te drinken. Julie was nu dichterbij haar buurt komen zitten en het meisje met de halflange, gebleekte haren en de grote, grijze ogen, deed teken dat men niet op haar moest letten.

Nu waren alle ogen op Vicky gericht en ze besloot een slok te wagen. Het bier smaakte een beetje te bitter, naar haar mening, al wou ze niet laten merken dat ze het niet mocht. Nadat ze de slok doorgeslikt had, overhandigde Julie haar een brandende sigaret. Vicky besloot ze dat ze deze moest oproken.

Voorzichtig nam ze een trok en haar longen leken vuur te vatten. Meteen begon ze te kuchen, maar ze durfde niet te zeggen dat het haar niet beviel.

De andere meisjes begonnen te lachen en Cindy zei: "Zie je wel. Er is werk aan, maar ze is niet hopeloos."

Om haar keel wat te verfrissen, dronk Vicky nog een slok van het bier. Ze begreep echt niet wat haar vriendinnen bezielde en besloot dat smaken konden verschillen.

"Nu moeten we nog een geschikte jongen voor haar vinden", merkte Julie vrolijk op. "Want ze heeft, naar het schijnt, nog geen vakantielief gevonden."

"Dat kan ik zelf wel", gromde Vicky, die niet graag toegaf dat ze eigenlijk liever van het gezelschap wegliep.

De aandacht van de meisjes was even weg, toen ze een motor hoorden ronken. Het geluid van de zware machine deed het gesprek verstommen.

Vicky volgde de blikken van de anderen en zag hoe een jongeman de motor, die als een klomp zilver glansde in de zon, stopte en afstapte. Voorzichtig liet hij zijn rugzak van zijn schouders glijden. Hij nam zijn helm af en greep enkele spullen uit zijn zadeltassen.

"Compleet oncool", zuchtte Cindy. "Moet je zijn kapsel zien? Hij heeft in geen jaren een kapper gezien, geloof ik. En die kleren! Echt erg."

"Gelukkig ben ik hier niet de enige waar ze commentaar op hebben", dacht Vicky in zichzelf en ze hoopte dat ze de sigaret niet verder hoefde op te roken, maar de aandacht van de meisjes was opeens op haar gericht, net op het moment dat ze het ding ongemerkt in het gras wou werpen. Zonder aarzelen nam ze opnieuw een trok, die haar deed geloven dat ze aan het stikken was.

Opeens kreeg Cindy, die duidelijk de leidster van het gezelschap was, een idee en stelde voor: "Wel, Vicky, durf jij hem aan te spreken?"

"Wie?" vroeg Vicky langs haar neus om.

"Wie nu?" snauwde Cindy. "Sinterklaas! Nee, die kerel daar. Die met zijn motor. Ik heb hem hier nog niet gezien en zou graag weten wat hij hier te zoeken heeft."

Ann en Julie keken terug in zijn richting en Julie zuchtte: "Wel, als je hem naar de kapper stuurt en dat versleten T-shirt van hem kan vervangen, valt hij best mee. De manier waarop het

rond zijn lijf valt, doet me vermoeden dat wat er onder zit wel eens de moeite kan zijn."

"Waar jij op let", gromde Vicky. "Wat moet ik tegen hem zeggen?"

"Wel, we zitten hier in de Ardennen. Probeer eens uit te vissen of hij Nederlands spreekt", grinnikte Cindy.

"Leuk, net nu ik gebuisd ben", siste Vicky. "Vooral op Frans. Als hij die taal spreekt, dan weet ik het niet."

"Dan zal ik je wel helpen", grinnikte Cindy. "Ben je een superseut? Of waag je het er op?"

Vicky merkte dat ze een excuus had om uit het gezelschap weg te geraken en stond op. Aarzelend liep ze naar de jongeman, die een zeil en piketten klaar had liggen om zijn tent op te zetten. Op zijn hoofd had hij een blauwe bandana geknoopt, om zijn lange, krullende haren uit zijn gezicht te houden. Vicky liet zich geen superseut noemen, zeker niet door Cindy.

Onder toezicht van de meisjes, raapte Vicky al haar moed bijeen en versnelde haar pas. De jongeman was over zijn tent gebogen en keek verbaasd op toen hij haar zag naderen.

Vicky was onzeker, maar wou niet afgaan tegenover haar vriendinnen en vroeg: "Heu, kan ik soms helpen?"

De jongeman keek even in de richting van de giechelende meisjes en antwoordde: "*Je ne comprend pas. Vous parlez français?*"

Vicky sloeg haar armen over elkaar en dacht in zichzelf: "Nu nog mooier. Wat moet ik hier potverdorie zeggen?"

Vermits dat de laatste taal was die ze op dat moment wou horen, zei ze kalm: "*Do you speak English?*"

De jongeman begon te lachen en antwoordde met een Frans accent: "Yes en Nederlands ook. Wil je me even helpen? Hou de boel tegen, zodat het niet wegschiet als ik de andere kant vast sla."

Vicky voelde haar bloed koken en vroeg, terwijl ze de piketten vasthiel: "Ben jij van hier? Ik bedoel: woon jij hier in de buurt."

De jongeman schudde zijn hoofd en antwoordde: "*Non*, ik wou eens weg van de kust. Ik woon in Duinkerke en ben wel degelijk Frans, maar mijn moeder is van Gent. *Compris?* Je mag lossen."

Vicky kwam overeind en wist niet wie ze nu het liefst wou wurgen: hem of Cindy. De jongeman barstte in lachen uit. Hij leek haar gedachten te lezen.

"Maak mij maar af", grinnikte hij. "Die vriendinnen van je lijken me de moeite niet waard. Ga maar terug naar hen."

Vicky draaide zich om, maar staarde over haar schouder in zijn richting en vroeg: "Wat doe jij hier eigenlijk?"

Hij keek haar even aan met zijn indringende blauwe ogen. Toen hij zich boog om zijn rugzak op te rapen, antwoordde hij: "Kamperen."

Zijn Franse accent klonk grappig in haar oren en terwijl hij zijn spullen in zijn tent legde, vroeg Vicky plots: "Hoe heet jij eigenlijk?"

Hij kwam naar buiten en trok de bezwete bandana van zijn hoofd, waardoor zijn lange, roodbruine krullen bijna in zijn gezicht vielen en antwoordde: "Nicolas. Noem me maar Nic, zoals iedereen. En jij?"

Vicky draaide zich even terug om en riep terug: "Victoria, maar noem me maar Vicky, zoals iedereen!"

Nicolas zette zich hoofdschuddend neer bij zijn motor en dacht het zijne van heel de situatie. Hij keek Vicky hoofdschuddend na. Halverwege draaide ze zich nog eens om, waarna hij zich plots terug op de uitlaat van zijn motor scheen te concentreren.

Vicky zette zich bij haar vriendinnen en Cindy vroeg: "Wel, wat doet hij hier? Vertel me wat je van hem weet."

"Ja, wat is zijn beroep? Hoe oud is hij?" gingen Julie en Ann geïnteresseerd verder.

"Heeft hij al een vriendin, of valt hij niet op meisjes", vervolgde Nina, die duidelijk de tweede in rang was onder Cindy.

Vicky greep een biertje en antwoordde: "Ik weet alleen dat hij uit Duinkerke komt. Hij spreekt Frans, maar gelukkig ook Nederlands. Hij kampeert hier en heet Nicolas."

"Is dat alles?" gromde Cindy.

"Als je meer wilt weten, vraag het hem dan zelf", siste Vicky, die er al spijt kreeg dat ze zich tot zulke stomme spelletjes liet verleiden.

Plots leek Cindy echt duivels uit de hoek te komen en stelde voor: "Ik heb een idee: Vicky, als je deze zomer een aangename

tijd met ons wilt hebben, dan moet je hem versieren. Moeilijk is dat toch niet? Als je dat nog niet kan, dan zal je je het beklagen dat je ooit van onze gastvrijheid hebt geproefd. Of denk je dat we zomaar ons bier en onze sigaretten met je delen?"

Geschrokken keek Vicky haar vriendin aan en vroeg: "Eerlijk: denk je niet dat hij wat te oud is voor mij? Daarbij heeft hij misschien al een vriendin. Echt, dat kan je niet menen."

"We menen het wel", grinnikte Cindy. "Je kan niet meer terug. Je was niet verplicht om alles aan te nemen. Nu ben je het wel om iets in de plaats te doen."

Vicky beseftte dat ze met open ogen in een valstrik gelopen was. Ze keek nog even in de richting van Nicolas, die zich in zijn tent had teruggetrokken en begreep dat ze weinig keuze had. Ze moest het spel tactisch spelen.

"Oké, zuchtte ze. "Ik zal het proberen."

"Niet proberen ... doen", corrigeerde Cindy, die haar sigarettenrook als een grote wolk voor zich uitblies.

Ze had helemaal geen benul wat de meisjes stiekem allemaal uitgekiend hadden. Daarnaast had ze helemaal geen idee wie er nog wat achter haar rug in petto had. Er waren meer complotten tegen haar gesmeed dan ze kon vermoeden.

Vicky stond op en hoorde tot haar grote opluchting haar moeder roepen dat het eten klaar was. Ze liep naar de caravan en voelde haar hart nog steeds in haar keel kloppen. Over haar belevenissen van de voorbije namiddag durfde ze niets te vertellen en ze vroeg zich af hoe haar ouders zouden reageren als ze haar met Nicolas zouden zien optrekken.

Waar was ze aan begonnen? Ze wist dat ze Nicolas moeilijk om de tuin kon leiden, want ze had een vreemd voorgevoel dat hij haar gezelschap ongemerkt in de gaten hield en ook niet voor de andere meisjes had.

Toch wou ze zich niet laten ontmoedigen en liep die avond naar buiten. Iets in haar kreeg meteen zin om Nicolas in te lichten over de smerige poets die men haar gebakken had. Als ze gewoon in zijn buurt kon blijven, leek alles in orde. Alleen moest ze een manier vinden om haar ouders te overtuigen haar te laten gaan.

Voorzichtig wandelde ze tussen de caravans in de richting van de tenten. Op haar weg passeerde ze de caravan van Nina, maar deze bleek niet veel aandacht voor haar te hebben, want er was

een jongeman binnen. De geluiden die tot buiten hoorbaar waren, verrieden dat ze beter niet kon storen. Niet ver van haar caravan stond een donkerpaarse motor, recht tegenover de zilveren machine van Nicolas. De eigenaar van de andere motor was bij Nina.

Net ervoor meende Vicky een haar zeer bekende vrouwenstem in die caravan gehoord te hebben. Ze beschouwde dit als onmogelijk en besloot door te lopen.

Ze had de indruk dat Nina de aanstoker was, alhoewel Cindy het voortouw nam. Terwijl ze zijn tent naderde, zag ze dat Nicolas een campingvuurtje had aangestoken en er een pot opgezet had.

Hij keek haar verwonderd aan en zei: "Ik heb hier niets van je gevonden, maar wat je ook verloren bent, wil ik gerust helpen zoeken."

Vicky glimlachte en antwoordde: "Nee, ik denk niet dat je me kan helpen. Ik ben niets kwijt, op mijn vertrouwen in sommige mensen na: die meisjes van daarstraks. Ik dacht dat ze mijn vriendinnen waren."

"Lig er niet van wakker", zuchtte Nicolas, waarna hij haar een kop koffie inschonk en overhandigde. "Ik denk dat je beter uit hun buurt blijft. Vriendinnen kappen niet op elkaar."

"Heb jij een vriendin?" vroeg Vicky, die voorzichtig van de kop slurpte.

Nicolas staarde haar even verbaasd aan en antwoordde: "Als je een relatie bedoelt: nee. Genoeg gehad. Ik ben gewoon zo een lastpost dat ze me telkens snel beu zijn. En jij?"

Vicky schudde haar hoofd en zei: "Nee, ik ... jongens interesseren me niet echt. Ik denk dat mijn ouders me zouden ophangen aan de hoogste boom."

"Hoe oud ben jij eigenlijk?"

Vicky keek hem even aan en merkte dat ze over haar leeftijd kon liegen, wat hem sneller kon laten toehappen, maar besloot het niet te doen en bekende: "Vijftien. Ik word zestien in oktober."

"Dan ben je nog niet abnormaal", grinnikte Nicolas. "Ik had je ouder geschat. Wat zit je dwars?"

"Wel, je moet me helpen. Die meisjes dreigen me iets aan te doen, als ik je niet versier."

Nicolas begon te lachen en snauwde: "Oei, ik ben geen kerstboom. Ik denk niet dat ik goed ga staan met slingers rond

mij. Ik kan nog iets ander zeggen, maar dat lijkt me er een beetje over. Moet je ook wat bonen in tomatensaus hebben?"

"Ik heb juist gegeten, al ruikt het niet slecht."

"Blikvoer. Ik heb hier geen keuken bij de hand en kan niet koken."

"Woon jij alleen?"

Nicolas schudde zijn hoofd en antwoordde: "Nee, ik woon bij mijn moeder en mijn huisdier, dat ik voldoende gevoed heb voor ik vertrok. Een vriend van me kan het verzorgen. Mijn moeder durft het niet."

"Zolang het maar geen spin is."

"Nee, een tijgerpython. Het terrarium was nog goed dicht toen ik het voor het laatst zag. Mijn tarantula is vorig jaar gestorven."

"Je bent de meest bizarre persoon die ik ooit ontmoet heb."

Nicolas begon voorzichtig uit de pot te eten met de houten lepel waar hij mee geroerd had en Vicky merkte dat ze hem vreemd vond.

"Werk je?" vroeg ze voorzichtig.

"Ja, als bouwvakker, maar momenteel is het wat rustiger."

"Mijn ouders hebben hier een stacaravan en we komen hier elk jaar. Normaal ga ik kajakken met Cindy, maar nu doet ze alsof dat stom is."

"De Lesse afvaren, lijkt me geen kinderspel. Lang geleden dat ik nog eens gepeddeld heb. Ik ga liever klimmen, als er hier ergens goede rotsen zijn."

Vicky liet haar hoofd hangen en zei: "Ik denk dat ik beter terug naar binnen ga, voor mijn ouders me hier zien."

"Ik ben niet bang voor hen", fluisterde Nicolas. "Ik zou niet weten waarom. Wat doen we fout?"

Vicky stond op en vroeg: "Wat bedoelde je met die kerstboom? Wat zou erover geweest zijn?"

Nicolas verslikte zich bijna in zijn bonen en antwoordde: "Hmmm, ik wou zeggen dat ik geen kerstboom ben, omdat ik toevallig ballen aan mijn lijf heb."

"Je bent compleet gek", siste Vicky. "Ik wens je in ieder geval een goede nacht."

"Ik wens jou hetzelfde", grinnikte Nicolas. "Slaap zacht en droom niet van die trienen. Die kunnen we wel aan."

Vicky liep door en stelde vast dat hij niet zo dom was, als dat hij zich voordeed. Hij was een complete mafketel, maar op één of andere manier voelde ze zich beter op haar gemak bij hem dan bij Cindy en de rest.

De eerste zomernacht op de camping brak aan. Vicky probeerde in te slapen op het wankel veldbed. Ze kon niet indutten en observeerde haar ouders, die lagen te snurken op het iets comfortabelere uitklapbed.

"Typisch", dacht ze in zichzelf. "Ze nemen de beste plaats en ik kan hier liggen. Zou ik hen zeggen dat Cindy me niet meer aanstaat en dat ze me bedreigd heeft? Dan zouden ze zich zeker ongerust maken en zit ik hier helemaal vast. "

Ze draaide zich om en schrok weer van het gekraak van het verouderde slaapmeubel. Even vreesde ze dat het haar ouders gewekt had, maar deze merkten blijkbaar niets. Ze dommelde in, zonder te weten dat haar voormalige vriendinnen nog niet het grootste gevaar waren.

De volgende ochtend ontwaakte Vicky met kleine oogjes. Geeuwend kwam ze van het campingbed en trok haar kleren aan. Haar moeder, een eerder kleine, slanke vrouw met korte, blonde haren, keek bezorgd op toen ze haar dochter half slapend achter de ontbijttafel aantrof. Ze was gehuld in haar lichtblauwe kamerjas en smeerde boterhammen.

"Nog steeds last van dat oude veldbed? We kopen wel een nieuw", beloofde ze elk jaar opnieuw.

Knikkend schepte Vicky de cornflakes in haar mond en het was haar moeder opgevallen dat ze sinds de avond ervoor stiller dan normaal was en er nog vandoor ging zonder iets te zeggen. Vicky meende nog haar moeders stem gehoord te hebben bij Nina.

"Scheelt er iets?" vroeg ze, terwijl ze zich erbij zette.

"Nee, niet echt", geeuwde Vicky. "Waar is pa?"

"Naar Pierre en Irma", antwoordde haar moeder. "Je weet wel, de ouders van Cindy hiernaast. Ze is toch je vriendin?"

Vicky's gezicht sprak boekdelen en ze bekende: "Om eerlijk te zijn, twijfel ik er momenteel aan. Ze is veranderd. Ze rookt en drinkt, net als Jill op school. Er is nog een meisje hier: Nina. Zij maakt me bang. Ik moest roken van hen en ze gaven me bier. Julie en Ann doen ook mee. Ze hangen met jongens rond en eisen dat ik er één versier. Ik heb hem op de hoogte gebracht."

Haar moeder zette geschrokken de koffiepot neer en zei: "Waarom heb je dat niet eerder verteld? Pierre en Irma leken niet echt tevreden over hun dochter. Wij waren kwaad op jou omdat je dit jaar gezakt bent, maar zij is er nu al twee jaar na elkaar in geslaagd. Blijf je uit haar buurt?"

"Graag", zuchtte Vicky. "Eigenlijk ben ik liever bij Nicolas. Hij is hier gisteren gearriveerd en komt uit Frankrijk, maar kent ook Nederlands. Misschien kan hij me helpen met die rode cijfers voor Frans?"

Haar moeder stond versteld en stamelde: "Je wilt dat ik je van slechte vriendinnen weg hou, maar je wel met een wildvreemde laat rondhangen. Waar zit je verstand?"

"Hij is best grappig. Cindy had er mee gedreigd dat ze me iets zou aandoen, indien ik hem deze zomer negeer. Ik ben bang voor haar en Nina. Ze menen het. Ik heb het aan Nicolas verteld

en hij vindt hen een bende trutten. Als ik hem meebreng naar hier, zou je hem dan een kans geven?"

"Wat zeggen zijn ouders ervan?"

"Die zijn hier niet. Hij woont bij zijn moeder, heb ik verstaan. Over zijn vader heeft hij het nog niet gehad. Hij is hier alleen met de motor."

Haar moeder legde haar mes neer zonder te merken dat ze alle boter die er aan hing, op de tafel smeerde en vroeg: "Hoe oud is hij eigenlijk? Als hij alleen reist, bedoel ik."

Vicky haalde haar schouders op en bekende: "Heb ik niet gevraagd. Zal ik straks doen."

Haar moeder probeerde ondertussen de boter van de tafel te vegen en vervolgde: "Maar hoe oud denk je dan dat hij is? Hij is toch geen oude zak, zoals papa?"

Vicky begon te giechelen en grinnikte: "Nee, dat is hij zeker niet. Ik geloof dat hij rond of vooraan de twintig is. Oké, te oud voor mij, maar ik heb hem mijn leeftijd wel gezegd."

Haar moeder staarde door het raam, waarna ze zuchtte: "Je vader komt er aan. We zullen zien wat hij te zeggen heeft."

Vicky keek naar de deur waardoor een vrij grote, wat gezette man met korte, kalende bruine haren binnenkwamen zich er bij zette. Hij keek zijn vrouw en dochter aan.

"Christine, we moeten eens praten", zei hij. "Ik denk dat Vicky beter even naar buiten kan, want bepaalde dingen zijn niet geschikt voor haar oren. Het gaat over Cindy. Ik wil niet dat ze die nog ziet."

"Ik ook niet, John", gromde Christine. "Vicky heeft me daarnet enkele dingen bekend en daarom denk ik dat ze best bij ons blijft."

John zette zich neer aan de tafel en zuchtte: "Pierre en Irma zitten in zak en as. Hun lieve dochter besteelt en bedriegt hen dagelijks. Ze hangt rond met allerlei onguire types en Irma heeft vorige week een zakje drugs in haar kamer gevonden. Waarschijnlijk zit een ander meisje er voor iets tussen. Ze heet Nina en is gekend als een drugshoertje. Ik denk niet dat zij een goed voorbeeld is voor Vicky."

Vicky slikte en antwoordde: "Ik weet het. Cindy is compleet veranderd. Ik voel me niet meer op mijn gemak bij haar."

John was verbaasd en bekende: "Ik ben blij dat je er zo over denkt. Het spijt me dat ik misschien wat te hard van stapel liep

over je rapport. Als ik het nuchter bekijk, had je maar drie rode cijfers en het is vooral Frans dat je de das heeft omgedaan. Jij ging tenminste nog naar school. Cindy spijsbelt de laatste tijd. Wat zou je ervan zeggen dat je vandaag met ons mee ging vissen?"

"Je weet dat ik graag iets meer beweging heb", gromde Vicky. "Als Cindy niet meer bereikbaar is, zou ik graag met jullie gaan kajakken, als het waterpeil wil stijgen."

Haar zuchtte: "Goed idee, maar mijn plaats aan de visvijver is al geregeld en betaald. Een andere keer misschien. Ik geloof nooit dat je hier geen deftig gezelschap zal vinden om mee op te trekken. Hier wat verderop staat een gezellig Nederlands gezin met kinderen. De oudste is net iets jonger als jij. Misschien kan je hen leren kajakken?"

"Bedankt om me niet op te sluiten, pa", snauwde Vicky, waarna ze opstond en naar buiten liep.

Haar vader staaarde haar na en vroeg: "Waar gaat die nu naartoe?"

"Ik heb een vermoeden", antwoordde haar moeder. "Ik denk dat ze haar gezelschap al gekozen heeft. Iemand uit Frankrijk. Ze neemt haar slechte cijfers ernstig. Alleen weet ik niet wat ik me er bij moet voorstellen. Het zou iemand met een motor moeten zijn."

"Ik zal het wel uitvissen", zuchtte John. "Ze weet wat ze doet. We kunnen ze niet eeuwig als een kind blijven behandelen."

Christine trok een onweersgezicht en gromde: "Geef jij altijd zo snel toe? Ik wil niet dat ze met die kerel optrekt. Begrepen?"

"Heb jij hem al gezien?"

Christine schudde haar hoofd, waardoor John besloot dat ze overdreef. Zijn vrouw gedroeg zich alles behalve redelijk en hij verdacht haar ervan dat ze geheimen voor hem had. Alleen had hij geen enkele aanwijzing.

Ondertussen liep Vicky rond op de camping en probeerde Cindy en de rest te negeren, al riepen die haar na. Ze begaf zich regelrecht naar Nicolas' tent en klopte op het zeil. Er kwam geen gehoor en ze besloot verder te lopen, toen ze hem plots achter haar hoorde roepen: "Hey, Vicky. Wacht even!"

Ze draaide zich om en hij kwam aandraven vanuit de richting van de douches met natte haren en een handdoek om zijn hals.

"Ik kon toch niet eeuwig uren in de wind blijven stinken", vervolgde hij. "Met dit weer, was ik blij dat ik me even kon verfrissen."

"Ik heb mijn ouders de waarheid verteld over gisteren", bekende Vicky. "Ze willen niet dat ik met die dellen optrek. Jou heb ik ook vermeld, maar ik denk dat mijn moeder sceptisch reageerde. Als ik het goed aanpak, kan ik mijn vader misschien wel overhalen, want hij is via Cindy's vader nog minder fraais over haar te weten te komen. Wat ga jij vandaag doen?"

Nicolas wreef zijn haren min of meer droog en antwoordde: "Geen idee. Eigenlijk ben ik niet van plan om hier lang te blijven. Ik wou met de motor door Europa trekken. Om eerlijk te zijn, zit ik al twee maanden zonder werk en wordt er gek van. Mijn ontslag was duidelijk. Mijn baas herstructureerde en ik kon oprassen, dankzij zijn dochter. Ik leg het later nog wel uit."

"Mijn vader is aannemer en hij zoekt nog volk", zei Vicky. "Maar ik denk niet dat hij naar Duinkerke wilt trekken. Als je anderzijds naar Antwerpen wilt komen ..."

"Nee, bedankt. Niets meer via de dochter van de baas", snauwde Nicolas, terwijl hij zijn handdoek in de tent gooide. "Alhoewel, ik denk dat mijn moeder dat stomme appartement al lang beu is."

Ze keek hem verwonderd aan en grinnikte: "Wat is je volgende halte?"

"Weet ik veel. Misschien blijf ik hier toch nog even rondhangen. Als ik iets kan bijverdienen onderweg, is het mooi meegenomen. Benzine kost genoeg en ik eet en drink af en toe."

"Oei, mijn vader komt onze richting uit. Ik denk dat ik voor alle veiligheid beter ga."

"Blijf gewoon zitten. We hebben niets te verbergen. Ik wil hem wel eens ontmoeten, zeker nu ik weet dat we in dezelfde branche zitten."

Vicky staarde haar vader afwachtend aan, toen hij naderde met zijn mand vol vissersspullen. Hij hield halt bij de tent en keek het tweetal vragend aan. Daarna richtte hij zich tot Nicolas, waarna hij vroeg: "Is die machine van jou?"

Knikkend antwoordde Nicolas: "Ja. Ik vermoed dat jij de vader van Vicky bent?"

"Juist. Noem me maar John", zuchtte John. "Wie ben jij, als ik het vragen mag?"

"Je mag me alles vragen. Ik heet Nicolas, maar iedereen noemt me Nic."

"Heb jij nog een achternaam?"

"Ja, Dubois. Jij hebt de jouwe ook niet vermeld, John."

"Heu, dezelfde als die van Vicky."

"Dat klopt", pikte Vicky er op in. "Maar die ben ik vergeten te zeggen."

"Jij vergeet je hoofd nog eens", grinnikte haar vader. "Oké, het is Verbruggen."

"Dat klopt van mijn hoofd", zei Vicky. "Ik had moeder beloofd om te achterhalen hoe oud Nicolas is en ik ben het hem net vergeten te vragen."

"Dan zal ik dat wel doen", gromde haar vader.

Nicolas beet op zijn lip en zei: "Oké, je mag meteen ook mijn schoenmaat weten. Kijk jij eens onder mijn zolen, Vicky?"

Hij tilde zijn voet op en hield die voor Vicky, die zuchtte: "Het is niet erg duidelijk, maar ik geloof dat het vierenvestig is."

"Inderdaad", zei Nicolas geamuseerd. "Deel dat door twee en dan weet je mijn leeftijd. Sinds vorige maand. Als je me hetzelfde volgend jaar vraagt, is het plus één."

John wist niet meteen hoe hij moest reageren, maar proestte het uit. Nicolas' accent verried dat hij wel degelijk Frans sprak. De fratsen van de jonge kerel stonden hem aan. Toch moest hij op zijn hoede blijven.

"Weet jij hoe oud mijn dochter is?" vroeg hij.

"Dat is ze niet vergeten te zeggen", antwoordde Nicolas. "Ze is vijftien, beweert ze."

"Dat is juist", bevestigde John.

"Wel, ga je er heel de tijd blijven staan, of kom je er bij zitten", stelde Nicolas voor.

"Ik heb net afgesproken om te gaan vissen met enkele vrienden van mij. Kom vanavond naar onze caravan. Rond een uur of zes. Vicky zal je die wel wijzen, als ze niet vergeet waar die staat. Mijn vrouw denkt dat Vicky met een tienkoppig monster rondhangt.", zuchtte John, waarna hij er haastig vandoor ging.

Vicky staarde hem verwonderd na en fluisterde: "Wat heeft die? Ik dacht dat hij je levend ging villen."

"Hmmm, hij valt wel mee. Ik had, aan de hand van jouw beschrijving, eerder een tienkoppig monster verwacht."

Lachend deed Vicky of ze beledigd was en gaf hem een flinke por tegen zijn arm, waarna hij deed alsof deze immens pijn deed en er over wreef. Zo merkte ze de tatoeage onder zijn mouw op.

Hij glimlachte geamuseerd en overhandigde haar een flesje limonade, waarna hij geeuwde: "Ik zal het je straks laten zien, maar niet terwijl die stomme tuttebellen ons in de gaten houden. Hen zie ik liever niet."

"Mijn vader beweert dat ze drugs gebruiken", bekende Vicky.

"Dat verwondert me niet. Ik weet ook niet hoe ze anders een hele week recht blijven op hun luidruchtige fuiven", snauwde Nicolas. "Zin om een eindje te wandelen?"

Vicky knikte en nadat Nicolas zijn tent goed had afgesloten, liepen ze samen in de richting van de bossen die hen omringde.

Tussen de bomen was het een beetje koeler en Vicky snoof de lucht op. Ze wandelden op het bospad. Nicolas liep naast haar en leek vooral om hem heen te kijken, waarna hij voorzichtig in haar arm kneep en teken deed dat ze moest zwijgen.

Ze volgde de richting die hij discreet aanwees en zag plots tussen de struiken een groot hert met een prachtig gewei opduiken. Gefascineerd staarde ze er naar en ze hoorde Nicolas in haar oor fluisteren: "Kom niet te dicht. Je wilt hem niet bang maken."

"Dan gaat hij lopen en dat zou ik jammer vinden."

"Als je geluk hebt, want als hij aanvalt ... ze zijn gevaarlijker dan je denkt."

Het dier ving hun geur op en ging er vandoor. Even was Vicky teleurgesteld, maar toen kwamen er twee ruiters aan uit de richting van de manege wat verderop.

"Hou jij van paarden?" vroeg ze.

Hij knikte en antwoordde: "Ja, maar ik verkies ze toch van staal."

Vicky begon te blozen toen zijn opmerking tot haar doordrong en hij vervolgde: "Ik ben ver platzak en de kajaks liggen plat. Misschien kan ik je ergens nog op iets trakteren."

"Je hoeft je laatste cent niet aan mij te besteden", pikte Vicky hier op in. "Er zijn genoeg dingen die geen geld kosten. We kunnen gewoon blijven wandelen."

"Zo bedoel ik het ook niet, maar toen ik mijn motor bijtankte, vergat ik dat te doen met mijn portemonnee", merkte Nicolas op. "Weet jij hier een bankautomaat?"

"Ik heb helemaal niets op zak", zei Vicky. "Mijn schuld. Ik ben vergeten mijn zakgeld voor vandaag te vragen. Mijn vader heeft gelijk. Ik ben vergeetachtig."

"Ik weet iets", stelde Nicolas voor. "We gaan terug naar de camping en gaan met de motor naar de dichtstbijzijnde stad. Ik zal daar een automaat zoeken. Ik heb nog een reservehelm bij."

"Ik heb nog nooit op zoiets gezeten. Ben je zeker dat het veilig is?"

"Wat heet veilig? Tegenwoordig moet je dan ook de straat niet meer oversteken. Tot nu toe ben ik nog nooit iets tegengekomen met de motor. Ik heb maar één keer een ongeluk gehad. Dan had ik mijn arm gebroken."

"Een arm breken? En dat noem jij niets tegenkomen?"

"Nee, ik was negen en in een boom geklommen. Ik had te laat gemerkt dat de tak me niet meer kon dragen."

Ze sloeg tegen zijn rug en gromde: "Je deed me bijna iets krijgen."

"Straks ben ik bont en blauw, als je zo verder doet", grinnikte hij. "Dat is al de tweede die ik vandaag van jou moet incasseren en het is nog geen middag."

"Eigenlijk heb ik vandaag geen zin meer om te kajakken."

"Nee, je gaat liever boksen."

Ze wierp hem een verpletterende blik toe en hief haar arm op, maar bedacht dat driemaal scheepsrecht was. Dit herinnerde haar aan iets anders.

"Och ja, jij had me nog iets beloofd", zei ze terwijl ze haar handen in haar middel sloeg en een afwachtende houding aannam.

Hij keek haar even verwonderd aan en antwoordde: "Dat klopt. Maar sla me dan alsjeblieft niet verder dood."

Vicky versoepelde haar houding en zuchtte: "Het spijt me dat ik je echt pijn gedaan heb. Het was echt niet mijn bedoeling. Ik wou je maar een tik geven, gewoon zonder meer."

Hij liep even verder en riep: "Hey, zie jij wat ik zie?"

Ze volgde hem en zette zich samen met hem op het bankje naast de weg. Na enkele minuten stilzwijgen, vroeg Vicky voorzichtig: "Ben jij kwaad op mij?"

Hoofdschuddend antwoordde hij: "Waar haal je dat vandaan? Ik plaag je gewoon. Die klappen van jou doen helemaal geen pijn."

Ze gaapte hem verwonderd aan en merkte dat ze hem door had. Hierna staarde ze naar de grond en begon zich al even hard te vervelen, als dat ze bij haar vader aan de visvijver zou zitten.

Hij merkte dat ze geeuwend voor zich uit zat te staren en merkte voorzichtig op: "Als je moe bent, denk ik dat je beter kan slapen."

"Dat heb ik vannacht weinig gedaan", siste Vicky. "Mijn ouders beloven elk jaar opnieuw dat ze dat oude, krakende veldbed waar ik elke zomer geradbraakt op lig, zullen vervangen. Ik haat het. Elke vakantie verveel ik me opnieuw en doe ik geen oog dicht. Om dan nog te zwijgen over de muggen die me levend lijken op te eten. Ik krab me verrot. Hun gezoem is niet alles."

"Jij bent niet de enige die last heeft van die rotbeestjes", zei Nicolas, terwijl hij de rode puntjes op zijn armen liet zien. "Ze hebben mij ook overal te pakken. Blijkbaar valt ons bloed in de smaak. Och, ik heb vannacht zeker drie van die mini vampiers vermorzeld. Naar het schijnt hebben ze daarna troepenversterking gestuurd."

Vicky moest nu lachen en zei kalm: "Ma en pa lijken ze niet te mogen. Pa heeft er wel eens last van, maar moeder amper. Wat ik eigenlijk wou vragen: waarom wou je daarstraks je arm niet laten zien?"

Hij staarde haar glimlachend aan en grinnikte: "Wil je nog steeds weten wat er op staat?"

Vicky staarde hem afwachtend aan. Hij stond op en wenkte haar. Ze volgde hem en zag hoe hij naar een oude boom liep en er plots in klom. Het was een knoestige eik.

"Je denkt toch niet, dat ik je daar ga volgen?" siste Vicky.

"Heb je hoogtevrees?" grinnikte Nicolas. "Blijf waar je bent. Ik ben meteen terug en dan zal ik je laten zien wat ik hier uitspook."

Vicky bleef staan en observeerde hem, terwijl hij een zakmes uit zijn broekzak nam en een takje afsneed, dat hij op de grond liet vallen. Hierna kwam hij terug naar beneden, overhandigde het haar en zei: "Een stuk maretak, wel verdroogd. Hou die bij. Hij kan je geluk brengen."

Vicky boog lachend haar hoofd en grinnikte: "Je doet me aan die druïde uit Asterix denken."

"Bedankt. Ik heb wel geen toverdrank bij, maar heb ook geen zin om met menhirs te sleuren. Dat was trouwens een ander personage. Ben je er ook gek op? Ik heb thuis de hele reeks. Ik zal je wel aan mijn Diabolix voorstellen. De python, bedoel ik", legde Nicolas uit. "Anderzijds mag ik me wel eens scheren, maar even erg als Panoramix ben ik er nog niet aan toe."

Twijfelend deed Vicky alsof ze aan zijn stoppelbaard ging trekken, waarna hij in de lucht bleef staren naar een overvliegende buizerd. Vicky volgde de vlucht van de vogel ook en richtte haar blik hierna terug op Nicolas. Op één of andere manier kon ze zich niet van de indruk ontdoen dat er onder zijn vrolijke houding iets anders schuil ging en dat hij bewust onderwerpen meed.

Plots keek hij haar met een ernstig gezicht aan en merkte kalmpjes op: "Trek je van mij niets aan. Ik heb je gewoon te laat ontmoet. Laten we terug gaan."

"Nic, wat heb je toch?" vroeg Vicky verbaasd, maar ze voelde dat het geen zin had om de zaak te forceren en liep gewoon met hem mee.

Haar vader zat naar zijn dobber te staren. Haar moeder zette zich er bij en vroeg: "En? Bijten ze?"

Hij keek wat afwezig op en antwoordde: "Heu, ik heb al iets gevangen, maar niet genoeg naar mijn zin. Jij kan die beestjes zo goed klaarmaken, dat ik voor vanavond nog iemand heb uitgenodigd."

"O, daar heb je me niets over verteld", merkte Christine verwonderd op. "Waar is Vicky trouwens? Ging zij niet mee? Ze hangt toch niet rond met Cindy?"

John schudde zijn hoofd en bekende: "Nee, ik heb ze op de camping gelaten. Anders zit ze hier heel de dag voor mijn voeten te lopen en te zeuren. Ik denk dat ze te oud wordt om nog aan het handje te houden. In ieder geval is ze nu bij die kerel met zijn motor."

"Ben je gek geworden?" gilte Christine. "Ze is nog lang niet volwassen. We kennen die man niet eens. Straks ligt ze misschien vermoord in een greppel. Wie weet wat hij met haar van plan is! Je hebt hem toch niet uitgenodigd?"

Maar de reactie van haar man verried genoeg en ze siste: "Ik ga haar halen. Geef me de autosleutels! Ben je gek?"

John snauwde: "Nu ga jij de vis hier niet weggagen, hé! Ik heb vanochtend uit mijn gesprek met Pierre alleen kunnen afleiden, dat kinderen hun eigen weg gaan. Wanneer gaan wij haar oud genoeg vinden? Als ze achttien is? Dan kan ze nog steeds op de verkeerde botsen. In ieder geval staat die kerel mij aan en Vicky is vrijwillig bij hem."

"John? Ze is nog steeds minderjarig. Hoe oud is hij?" brieste Christine verder, terwijl ze zelf de autosleutels uit zijn jaszak greep.

Hij staarde haar verbaasd aan en antwoordde: "Heu ... de helft van zijn schoenmaat. Ik was er niet helemaal bij. Je zal hem vanavond wel zien."

"Leuk! Een flauwe plezante dus! Ik ga Vicky redden."

Christine nam de sleutels en John riep haar na: "Doe wat je niet laten kan, maar jaag mijn vis niet weg! Wees alsjeblieft geen stormram tegen hem! Ik mag die jongen wel!"

Maar Christine luisterde niet en startte de wagen, waarna ze zo snel mogelijk in de richting van de camping reed. John had echter geen idee dat ze nog andere motieven had, dan die van beschermende moeder. Ze was inderdaad bezorgd, maar om een hem onbekende, duistere reden.

De grijze Citroën raasde over de weg. Haar aandacht was alleen op haar gsm gericht, waarmee ze iemand belde. Het verkeer kon haar weinig schelen en menig tegenligger moest voor haar wijken.

Vicky en Nicolas hadden ondertussen halt gehouden op een ander bankje naast het bospad. Enkele doornige braamtakken staken in Vicky's voeten en deze bloedde. Het stuk maretak had ze in haar heuptasje opgeborgen.

"Ik had beter dichte schoenen aangetrokken", zei ze. "De stomme struik heeft me goed gesneden."

"Als het teveel pijn doet, wil ik je wel dragen", stelde Nicolas voor. "Zoveel zal je ook niet wegen. Het is hier snikheet. Ik blijf liever uit die middagzon."

"Ik ook, al bruin ik wel gemakkelijk."

Nicolas liet zich naast haar zakken en zuchtte: "Domkop dat ik ben! Ik moest beseffen dat zwart de warmte nog erger aantrekt. Ik bruin niet. Lijk ik al niet op een vers gekookte kreeft?"

Ze staarde hem verrast aan, waarna hij zijn T-shirt uittrok, op zijn hoofd legde en achterover leunde. Nu zag ze de afbeelding op zijn arm. Het was een slang die een Keltisch knopenmotief volgde. Ook op zijn borst had hij een tatoeage en nu begreep ze wat hij bedoelde. Hij kon haar met zijn mouw op te stropen niet alles laten zien. De andere afbeelding stelde drie ineen geknoopte vogels voor, die een cirkel vormden.

"Is dat Diabolix?" vroeg Vicky grinnikend, waarna hij het T-shirt van voor zijn gezicht haalde.

"Stinkt al terug naar het zweet", snauwde hij. "Tja, het is een slang, maar Diabolix heb ik nog nooit zo in de knoop proberen te leggen. Het ander motief zijn kraanvogels."

"Van al dat geklets, heb ik dorst gekregen", bekende Vicky, terwijl ze niet op hem probeerde te letten, want ze merkte dat ze de neiging kreeg om de tekeningen aan te raken. Of was ze toch onder de indruk van zijn gespierde lichaam?

"Jij ook? Goed, dan zoeken we ons ergens een plaats waar we iets kunnen drinken", zuchtte Nicolas, die zijn T-shirt terug aantrok en opstond. Vicky volgde hem en het tweetal begaf zich naar een cafeetje wat verderop, aan de rand van het bos.

Ondertussen reed Christine overhaast met een zware voet langs de smalle, kronkelende paadjes in de richting van de camping, toen ze plots een sirene met zwaailicht achter zich opmerkte. Vloekend zette ze zich aan de kant en door het raam, dat al open stond, vroeg een agent haar naar haar papieren. Haar gsm had ze al opgeborgen.

Ze keek de man in het blauwe uniform bezorgd aan en zei, terwijl ze naar het handschoenkastje greep: "Het spijt me, maar dit is een vergissing. Ik moet mijn dochter redden. Ze is in gevaar."

De agent nam wantrouwig haar documenten aan. Vol ongeloof snauwde hij: "Waarom laat u dat niet aan ons over, mevrouw? Wat als u tegen een boom, of nog erger tegen een andere wagen of een voetganger terechtkomt? Beseft u wel hoe snel u gereden hebt?"

Christine schudde haar hoofd en mompelde in haar beste Frans: "Nee, ik weet het niet. Ik mocht op deze weg toch zeventig?"

"Ja, als u dat weet, waarom reed u dan honderd vijftig?" vroeg de agent, naar zijn walkie talkie grijpend.

"Ik zei u toch dat mijn dochter in gevaar is. Ze is vijftien en in gezelschap van een vreemde kerel. U moet me geloven", wierp Christine heftig tegen.

"Mevrouw, iedereen heeft een excuus. Ik moet de procureur op de hoogte brengen en uw rijbewijs inhouden", merkte de agent op. "Misschien kan u dan op het commissariaat uw uitleg doen, zodat wij uw dochter kunnen opsporen. U bent dus Christine Lekens? De auto staat op naam van John Verbruggen."

"Dat is mijn man", legde Christine uit. "Hij heeft die persoon gezien en kan hem beter beschrijven."

"Waar is hij?"

"Aan de visvijver. Alsof er niets aan de hand is. Hij heeft dat individu nog uitgenodigd om vanavond bij ons in de caravan te komen eten. Hier is mijn man zijn gsm nummer, als u me niet gelooft."

De agent keek haar met gefronst gelaat aan en vroeg: "Weet hij dat jullie dochter bij die persoon is?"

"Ja en hij heeft er niets op tegen ook", riep Christine, die stilaan haar geduld verloor. "Mag ik nu verder?"

"Als ik van u was zou ik meekomen naar het bureau, mevrouw", zei de agent. "Uw dochter is dus nog wel minderjarig, maar ze is bij die man met toestemming van uw echtgenoot. Is ze er vrijwillig?"

Christine kreeg er nu helemaal genoeg van en snauwde: "Tja, ze ging er spontaan heen, maar ze is nog maar een kind."

"Weet ik, mevrouw, maar zolang hij haar niets doet, kan ik ook niets doen."

"Dus mijn dochter moet eerst aangerand, of nog erger, zijn wil er iets gebeuren? Neem mij maar mee naar uw bureau, lafaard. Ik wil je commissaris wel eens spreken."

"Hé, let een beetje op uw taal, mevrouw! Of moet ik er nog een bon bij schrijven? Uw situatie is al erg genoeg. De eerste veertien dagen zal u al niet meer moeten rijden. Ik zal doen alsof ik u daarnet niet gehoord had."

Zinderend stapte Christine uit de auto en begaf zich mee naar de politiewagen. Johns auto liet ze afgesloten aan de kant van de weg achter.

Christine legde haar verklaring af. Haar man was zich nog van geen kwaad bewust en concentreerde zich op zijn hengel. Tevreden haalde hij weer een vis binnen. Vicky en Nicolas betraden op dat moment een cafeetje.

De hitte was zinderend en Vicky, die nog steeds met haar voeten sukkelde, zette zich aan een tafeltje dicht bij de ventilatie, om wat af te koelen, terwijl Nicolas naar de toog de bestelling deed.

Ze staarde voor zich uit en luisterde naar het gesprek dat Nicolas had aangeknoopt met de man achter de tapkast. Toen zag ze Cindy en haar vakantie vriend met de blitse auto binnenkomen. Meteen wou ze opstaan en gaan lopen, maar Nicolas zette zich over haar en gaf haar een glas cola, waarna ze hem met een gebaar te kennen gaf dat er minder aangenaam gezelschap aanwezig was.

"Let niet op hen", fluisterde Nicolas. Weet je dat we een echte hittegolf kunnen verwachten. Naar het schijnt gaat het veertig graden worden."

"Boehoe, ik smelt al", geeuwde Vicky, die probeerde om niet naar de twee minpunten verderop te kijken.

Het leek er eerder op dat zij hen niet zagen zitten. Ze wenste het zo te houden en vervolgde: "Nic, ik ga hier niet buiten zolang die hier rondhangen. We zitten hier goed verstopt."

"Leuk, hopelijk blijven ze dan niet te lang", zuchtte Nicolas, maar op dat moment kreeg Cindy hen in de gaten en Vicky wou liefst van al, dat ze letterlijk in de grond kon zakken, vooral toen ze naar hen kwam.

Nicolas was niet opgezet met haar aanwezigheid, maar hield zijn lippen stevig op elkaar toen ze hen begroette met een air dat duidelijk maakte dat ze op hen neer keek.

De jongeman bleef vanop zijn barkruk Vicky in de gaten houden op een manier dat ze zich ongemakkelijk begon te voelen. Met een stevige slok dronk ze haar glas leeg en stamelde: "Cindy, wat een verrassing je hier te zien. Ik heu ... wij waren net van plan om door te gaan."

Nicolas hield de vriend van Cindy vanuit een ooghoek in de gaten en voelde dat er onheil op til was. Ook hij werkte zijn glas met één teug binnen en stond op, waarna hij Vicky wenkte om met hem mee te komen. Op hun weg naar buiten, ging de andere jongeman plots voor Nicolas staan en zei kordaat: "Jij hebt iets van mij."

Nicolas keek de jongen met de dure kleren en het perfect gekapte, donkerbruine haar en idem gekleurde ogen verwonderd aan en vroeg: "O ja? Wat mag dat dan wel zijn?"

"Dat meisje daar. Cindy heeft ze mij beloofd", antwoordde de jongen. "Ik zal ze niet van je afpakken. Alleen even lenen. Ik moet ergens naartoe ik zoek nog een blondje."

Vicky stond te trillen op haar benen en keek naar Cindy, die arrogant haar sigaret doofde en grinnikte: "Je hebt je test goed doorstaan. Je mag nu ook met Jeroen mee. Hij heeft meer te bieden dan die motorknul."

Opeens voelde Vicky haar vuisten jeuken en kreeg ze zin om haar, nu echt wel vroegere, vriendin naar de keel te vliegen, maar Nicolas greep in en siste: "Opzij, lummel, of ik tel tot drie. Niemand bespreekt Vicky."

Jeroen grinnikte en antwoordde: "En wat ga jij doen, bikerboy? Niemand zal je helpen, want Gerard daar zal doen alsof zijn neus bloedt. Je weet niet tegen wie je spreekt."

De cafébaas liet zijn hoofd hangen en deed alsof hij niets zag, toen Jeroen plots een groot jachtmes uit zijn vest tevoorschijn toverde.

Vicky bestierf het, maar Nicolas bleef doodkalm en grinnikte: "Nu ben ik echt bang! Komaan, steek me maar neer, want anders zal je Vicky niet krijgen."

Jeroens ogen lichtten op en hij vroeg: "Wat is er mis met jou? Ik meen het."

'Ik ook', antwoordde Nicolas, terwijl hij Vicky teken deed om achteruit te gaan. "Ik ben aan twee."

Vicky zette een pas opzij en bedwong zichzelf om niet tegen Cindy's schenen te schoppen. Deze was lichtelijk in paniek, al durfde ze niets te zeggen.

Jeroen glimlachte zijn hagelwitte tanden bloot, waarna hij uithaalde met het mes, maar Nicolas greep zij arm en gaf hem een forse trap in zijn ribben.

Het mes vloog op de grond en toen Vicky zag dat Cindy het wou oprapen, schopte ze het meteen onder een bank, waar het bijna onmogelijk te grijpen was. Nu werd Cindy razend en spuugde in Vicky's gezicht, waarna deze tot haar eigen grote verbazing haar vuist deed uitvliegen. Cindy viel achterover en op haar weg naar de grond, nam ze een barkurk mee.

Nicolas had Jeroen ondertussen ook overmeesterd en terwijl deze kermend overeind probeerde te kruipen, zei Nicolas: "We

dachten blijkbaar hetzelfde. Ik was net aan drie. Volgende keer, al wens ik dat die er nooit komt, zal ik sneller tellen."

Jeroen veegde het bloed van zijn lip en gromde: "Bedreig je me?"

"Nee, ik waarschuw je. Jij bedreigde mij", corrigeerde Nicolas, waarna hij Vicky wenkte en ze samen naar buiten liepen.

"Ik denk dat ik vandaag toch nog een derde mep heb uitgedeeld", zuchtte Vicky. "Ik denk niet dat ik dat café aanraad."

"Ik ook niet", zuchtte Nicolas. "Niet slecht voor zeven jaar stilgelegene te hebben."

Ze keek hem verwonderd aan en hij verklaarde: "Karate. Ik deed het als kind. Misschien had mijn meester gelijk, maar ik wou niet verder voor een zwarte band. Ik ben lang genoeg gepest geweest en het hoefde voor mij niet meer, nadat ik een lastpost een schedelbreuk geklopt had. Ik ben toen gestopt. Het was de eerste en de laatste keer dat ik het echt gebruikte om me te verdedigen ... tot nu."

"Was je echt niet bang?" vroeg Vicky verwonderd.

"Mijn verstand stond op nul", antwoordde Nicolas. "Maar als je mijn handen nu wil voelen trillen. Deze vakantie is me al iets avontuurlijker geworden dan ik gehoopt had. Ik snap al wat hier gaande is. We moeten op onze hoede blijven."

"Dat had ik ook niet gepland", zuchtte Vicky. "Wil je nu nog steeds mijn vriend zijn?"

Hij staaarde haar verrast aan en knikte, waarna ze samen verder naar de camping gingen. Vicky vroeg zich onderweg af welke jokers hij nog in zijn mouw had, want ze was er zeker van dat hij nog meer in petto had, dan hij liet blijken.

Onderweg observeerde ze hem. Ze kenden elkaar amper, maar hij zijn leven voor haar op het spel gezet. Hij gaf haar een vreemd gevoel, dat ze probeerde te negeren. Het was alsof ze het warm kreeg en niet alleen door het weer.

Omdat ze doodop was door het slaaptekort dat ze die nacht had geleden, ging ze op Nicolas' aanbieding in om de rest van de namiddag bij hem in de tent door te brengen, waar ze zonder er erg in te hebben, indommelde op zijn slaapzak. Zelf bleef hij wakker en waakte bij haar, terwijl hij de tijd in de gaten hield.

De avond verliep verder zonder incidenten, behalve dat Christine niet te spreken was over haar aanvaring met de politie. John, die met Pierre mee terug gereden was, luisterde hoofdschuddend naar haar relaas en gromde: "Christine? Je hebt het weer eens mooi voor elkaar."

"Het is jouw schuld", schreeuwde Christine. "Jij zou Vicky toch straffen. Ze heeft me gisteren opgebiecht dat ze mee gerookt heeft en bier gedronken."

"Wat moet ik daar op zeggen?" snauwde John. "Twee trokken en twee teugen. Ik had op die leeftijd al meer uitgehaald. Ik ben blij dat haar niets anders overkomen is. Jij hebt geen idee tot wat die Cindy is staat is. Haar vriendje heeft heel de buurt in zijn greep. Toen je me het vertelde, dacht ik: gelukkig is het dat maar. Mensen gaan hier lopen voor een reden."

Christine wierp hem een verpletterende blik toe, terwijl hij zijn sigaret doofde en siste: "Wel, Vicky is nog steeds niet thuis. Het is bijna avond. Waar is ze nu met die frisse kerel, waar je haar mee op pad hebt gestuurd?"

John staarde naar zijn horloge en zuchtte: "Het is tien voor zes en ik had haar gezegd dat ze vanaf zes uur kon komen. Ik ben hier wel vroeger door omstandigheden, vergeet dat niet. Ze kan hier elk moment zijn. Als hij meekomt, weet je ook meteen wie hij is. Ik kan me niet voorstellen dat, als ik een meisje wou kelen, ik eerst bij haar ouders langs zou gaan."

Christine besloot niets meer te zeggen, al stond ze inwendig te koken. Er werd er op de deur geklopt en deed ze open.

"Waar is je sleutel?" snauwde ze, toen ze Vicky zag staan.

"In mijn tas", antwoordde Vicky. "Anderzijds ben ik niet alleen. Pa had nog iemand uitgenodigd."

"Hij heeft het me verteld", zei Christine, waarna ze Nicolas zag staan.

Ze besloot het tweetal binnen te laten en niets meer over haar dag te vertellen, vermits ze aanvoelde dat ze zich hopeloos belachelijk gemaakt had. Daarnaast beseftte ze dat de intrekking van haar rijbewijs inhield dat ze, al zeker de eerste veertien dagen, haar man niet kon aflossen aan het stuur. Gelukkig was haar dochter, ondanks haar bezorgdheid ongedeed. Dit maakte haar afgang compleet.

Vicky zag dat haar moeder overspannen was en doordat deze geschokt gereageerd had op het nieuws dat Cindy. Zij en Nicolas

hadden daarom besloten tegen haar te zwijgen over hun wedervaren van die dag.

John van zijn kant voelde dat er iets scheelde, vooral doordat zijn dochter nogal zwijgzaam was en ook Nicolas leek opeens niet meer de spraakwaterval van die ochtend. Hij stak het op de aanwezigheid van zijn vrouw. Zij serveerde de vis, op een ietwat koele manier. Zonder haar gast aan te kijken, schepte ze zijn portie op zijn bord, dat ze last minute had bijgezet.

John wou geen argwaan wekken en zei: "Wel, die vis is heerlijk, niet? Deze ochtend zwom hij nog rond. Verser dan dat vind je hem niet."

Nicolas keek op en knikte, waarna hij opmerkte: "Nee, of je zou hem levend moeten opeten."

"Sadist", pikte Vicky, die de zure houding van haar moeder niet begreep, er op in.

Ze had geen idee, dat haar moeder die dag geverbaliseerd was voor een snelheidsovertreding en er andere dingen door haar hoofd spookten. Iedereen zat rustig te eten, behalve Christine.

Daarom richtte Vicky zich tot haar en vroeg: "Wel, hoe was jouw dag, ma? Heb jij er ook één gevangen?"

Christine zette haar pan terug op het vuur en snauwde: "Nee, ik maakte me teveel zorgen om jou. Waar zat jij heel de dag?"

Nicolas voelde aan dat de confrontatie tussen moeder en dochter uit de hand ging lopen en zei: "Het is mijn schuld. Ik heb haar op sleeptouw genomen. We zijn in het bos gaan wandelen. Eerst wilden we gaan kajakken, maar het is er niet van gekomen. Dan zijn we in mijn tent gaan schuilen voor de hitte."

"Juist, ma. Dan kon ik wat rusten. Ik deed vannacht weer geen oog dicht op dat stomme veldbed", bevestigde Vicky.

Zuchtend liet Christine zich op haar stoel zakken en zei: "Het zal wel aan mij liggen. Ik vreesde voor je veiligheid. Je kan vandaag niet iedereen vertrouwen."

"Dat klopt", grinnikte John. "Vandaar dat ik hem als babysit aanstelde. Ik zag nergens sigarettenpeuken bij zijn tent liggen en hij dronk limonade. Nu tevreden?"

"Dus ... je hebt me toch onderzocht", zei Nicolas. "Ik rook inderdaad niet."

John liep ondertussen naar de koelkast en vroeg: "Lust jij bier?"

Hij haalde er twee flesjes uit en Nicolas antwoordde: "Dat sla ik niet af, maar veel kan ik niet verzetten."

"Geef er mijn ook maar één", zuchtte Christine. "Ik zal maar niet uit de toon vallen, nu je toch een hele bak hebt staan."

Vicky slurpte voorzichtig van haar cola en dacht er het hare van. Ze keek even naar Nicolas, die geamuseerd opmerkte: "Vicky geeft het goede voorbeeld."

Hierna nam hij een teug van zijn flesje en zette het op de tafel, waarna Vicky snauwde: "Let maar niet op mij. Ik lust die bittere troep eigenlijk niet."

Christine trad haar dochter meteen bij en zei: "Je hebt gelijk. Het is wat bitter. Geef mij eerder een lekker wijntje."

"Ik zal me wel opofferen", zuchtte John. "Als dat in orde is na bier. Ik weet niet meer wat na wat moet. Het ene is plezier en het andere is venijn."

"Ik dacht dat bier na wijn venijn is", merkte Nicolas op, terwijl hij peinzend naar het flesje staarde en vervolgde: "Dus ... als het mis gaat, schiet je maar op mij."

Christine stond op en greep een fles uit het rek onder aan een kast en zuchtte: "Bedankt. Het is rode. Vergeef me dat het geen groot merk is, maar ik hoop dat het jaar nog meevalt."

Ze keek naar Nicolas, die zijn schouders ophaalde en zei: "Ik ken er absoluut niets van. Ik ken maar twee soorten wijn: ik lust het of ik lust het niet. Beoordeel me niet op mijn nationaliteit. Ik ben nog steeds een grensgeval. Mijn vader was Frans, maar mijn moeder is ook Vlaams en met haar spreek ik meestal Nederlands, terwijl ik destijds op school en verder overal Frans spreek. Trouwens: Duinkerke is niet meteen de Bourgogne streek."

"Geeft niets, dan zijn we hier allemaal leken, die het vergif dat ze voorschotelt maar eens moeten proeven", besloot John.

"Vandaar je accent", zei Christine geamuseerd. "Jij bent dus tweetalig."

Nicolas knikte en grinnikte: "Ik red me ook nog in het Engels, al wil je mijn tongval dan niet horen. De familie van mijn moeder was oorspronkelijk van Gent. Mijn moeder heeft mijn vader ontmoet tijdens een vakantie in Kokzijde en is er daarom blijven plakken. Uiteindelijk is ze met hem naar Duinkerke getrokken. Hij is eigenlijk geboren in Rouen. Het is een lang verhaal. Hij stierf vijf jaar geleden tijdens een werkongeval."

Zijn toon was opeens minder frivool. Hij nam het glas aan dat Christine hem aanbood en John merkte dat Vicky heel de tijd

stilzwijgend had zitten luisteren. Hij vond haar te stil en informeerde naar haar plannen voor de volgende dag.

Vicky keek verwonderd op en antwoordde: "Geen idee. Gezien de kajakken plat liggen, zou ik graag naar de grotten gaan."

"Meen je dat?" snauwde Christine. "In zo een donker kil gat rondhangen, waar op de koop toe nog vleermuizen zitten."

"Toe, Christine", suste John haar. "Ze waren toch ver genoeg om je kapsel ongemoeid te laten."

Nicolas proestte het nu uit en grinnikte: "Juist ja. In mijn haren zullen ze gemakkelijker blijven steken. Ik denk eerder dat die beestjes te bang zijn om zo dicht te komen. Om eerlijk te zijn, zit ik er niets mee in hoor. Ze zijn best leuk."

"Ma overdrijft weer", grinnikte Vicky. "Ze is bang van dieren. Ik denk dat als je haar aan je Diabolix voorstelt, ze een hartaanval krijgt. Ze was al niet zo opgezet dat ik Bobby, de hond van een buurvrouw adopteerde."

"Meen je dat? Het beestje is net ietsje langer dan twee meter. Nog niet zo erg groot dus", zuchtte Nicolas. "Ik dacht dat ze wel vier meter of zelfs iets meer konden halen. Enfin ... ik zal hem eens meer ratten gaan voeren en uitzien voor een groter terrarium."

Christine fronste haar wenkbrauwen en Vicky verklaarde: "Niets van aantrekken, ma. Ik weet dat je ook niet dol bent op ratten. Diabolix is het wel. Hij is een tijgerpython. Mag ik hem ontmoeten?"

Bijna viel Christine van haar stoel en ze gromde: "En ik heb Vicky destijds nog een hamster geweigerd. Die hond kon nog in een hok in de veranda. Jij woont dan niet meer bij je ouders?"

"Zo hou ik mijn moeder uit mijn kamer", verklaarde Nicolas.

John kon zich nu helemaal niet meer inhouden en gierde: "Verdorie, breng Vicky niet op ideeën."

Christine voelde haar maag keren van Nicolas' opmerkingen, maar ze merkte dat haar man en haar dochter, die meer zijn karakter geërfd had, aan zijn lippen hingen. Ze besloot er zich bij neer te leggen en stelde voor: "Ik heb een idee. Jullie drie gaan morgen naar de grotten, terwijl ik hier nog enkele dingen regel."

Vicky keek verwonderd op en zei: "Meen je dat, ma? Mag Nic echt mee?"

Christine knikte. John haalde zijn schouders op en bevestigde: "Ik denk dat ze het meent. We kunnen daarna naar het dierenpark."

"Mij best", zuchtte Christine. "Het is al laat en er is nog wijn over. Misschien lust je dat wel, Vicky."

Iedereen was verbijsterd, maar Christine begreep het niet. Toen Vicky begon te aarzelen, liet haar vader merken dat ze beter van de gelegenheid gebruik maakte. Daarnaast voelde hij aan dat zijn vrouw zelf half beschonken was en Nicolas hield zich afzijdig, al dacht hij er het zijne van. Hij was nog nuchter.

Zo besloot Vicky het laatste van de fles toch naar op te drinken en vond het rode goedje eerder zuur smaken. Toch vond ze het beter dan het bier dat ze de vorige dag had gedronken.

Nicolas keek op zijn uurwerk en zei: "Ik denk dat ik maar beter opkras, of we zitten hier morgen nog. De vis was heerlijk.. Bedankt voor alles."

John stond mee op en liet zijn gast buiten, omdat hij aanvoelde dat deze aanstuurde op een conversatie onder vier ogen.

Het was al donker en John en Nicolas hadden zich buiten op de stoelen voor de caravan gezet. Vicky en Christine ruimden de tafel af en begonnen aan de afwas.

"Nu begrijp ik van haar niet meer", snauwde John. "Eerst moet ik Vicky straffen, omdat ze twee teugen bier gedronken heeft en nu geeft ze haar zelf wijn. Toen ik haar vertelde dat ze bij jou was, sloeg ze helemaal op hol. Ze kon haar niet snel genoeg uit jouw klauwen redden. Weet je dat ze serieus op de bon staat voor overdreven snelheid? Ze reed honderdvijftig op een baan van zeventig en dat wil een ander de les lezen. Ik ben al blij dat Vicky niet met die Cindy en co optrekt."

"Ik ook", zuchtte Nicolas. "Ik vermoedde al iets, toen ik hen hier bezig zag, terwijl ik mijn tent opsloeg. Nu weet ik zeker dat er een luchtje aan zit. Ik wou het niet zeggen om je vrouw niet op stang te jagen, maar je dochter is in gevaar. Ik ben vandaag met Vicky iets gaan drinken en we zijn op Cindy en haar vriendje gebotst. Blijkbaar baat die een prostitutienetwerk uit of zoiets, want hij moest Vicky hebben voor een klant die een blondine wou. Ik ben tussenbeide gekomen, maar die kerel had een mes. Ik kon hem wel aan, maar ik heb toch liever een iets rustigere vakantie."

John liet zijn hoofd hangen en gromde: "Verdorie. Als Christine dit weet, is ze in alle staten. Heette die kerel toevallig Jeroen?"

Nicolas knikte en antwoordde: "Ja, dat geloof ik. Cindy vond het blijkbaar normaal dat hij meisjes met geweld meeneemt. De cafébaas keek de andere kant op. Anderzijds, ik geloof niet dat Vicky vrijwillig met hem meegegaan zou zijn. Ze is geen leeghoofd, zoals die vriendin van haar. Die had Vicky, zonder haar medeweten, aan haar vriendje beloofd."

"Die kerel is inderdaad niet zo onschuldig als hij lijkt", zuchtte John. "De ouders van Cindy zijn vrienden van mij. Hun dochter viel wel voor zijn praatjes en zit er nu diep in. Toen Christine me zei dat Vicky gerookt had en bier gedronken, dacht ik: dat deed ik ook op die leeftijd. Waarom moet ik haar straffen? Ik mag blij zijn dat ze niet mee aan de drugs zit, zoals die andere meisjes."

"Dus zo houdt hij hen zoet", mijmerde Nicolas. "Ik merkte meteen dat Vicky niet bij hen hoorde, aan op de manier waarop men haar behandelde. Ik zag alles gebeuren en moet eerlijk bekennen dat ze niet verder dan twee slokken en twee trokken geraakt is. Ze werd uitgedaagd om mij te versieren. In oorsprong wou ik doen alsof ik haar niet verstond en wandelen sturen, maar ik bedacht me toen ik die trutten zag glunderen. Daarnaast kon ik net iemand gebruiken om me te helpen met de piketten van mijn tent en zo heb ik besloten haar een kans te geven. Achteraf bekeken beklaag ik het mezelf niet. Ik ben wel bijna levend gevild met een jachtmes, maar die vis van daarnet wou ik voor geen geld missen."

John keek hem onderzoekend aan en zei: "Wel, ik ben je eeuwig dankbaar dat je haar uit die kerel zijn klauwen hebt gered. Tegen mij mag je eerlijk zijn. Ik weet dat je met haar inziet, want je kon ook een stap opzij gezet hebben voor die kerel met zijn mes."

Nicolas richtte zijn blik op de sterren en geeuwde: "Begrijp me niet verkeerd. Met een desperado als deze is alles mogelijk. Ik zou het voor een ander evengoed gedaan hebben. Enfin, voor bepaalde individuen zou ik misschien inderdaad een pas opzij zetten. Vicky behoort niet tot die categorie."

John legde zijn hand op Nicolas' schouder en zuchtte: "Er zit je vanalles dwars. Ik merk het. Dat neemt niet weg dat je met je leven gespeeld hebt om Vicky te helpen."

Nicolas glimlachte flauwtjes en zei: "Ze is erg lief en ik zou ze niet graag in verkeerde handen zien."

"Ik begrijp je", fluisterde John. "Christine bedoelt het goed. Uiterlijk lijkt Vicky het meest op haar. Innerlijk herken ik er meer van mezelf in. Wat moet ik zeggen? Ze is erg mooi en ik snap dat er genoeg mannen zijn die haar alleen daarom zouden willen. Ik heb me bij Christine er ook op blind gestaard, alhoewel ik haar mankementen heb leren aanvaarden. Moest ze weg zijn, zou ik haar missen."

"Ik snap het. Mijn moeder zit ook steeds aan mijn vader te denken, al konden ze soms de hele huisraad naar elkaars hoofd gooien. Op een avond hadden ze weer eens ruzie en hij heeft de hele nacht op de zetel gelegen. De volgende ochtend vertrok hij naar zijn werk. Hij is niet meer teruggekomen. Het was een banale ruzie. Ze zouden er zeker uitgeraakt zijn. Ondertussen is het al vijf jaar geleden. Mijn vader was brandweerman. Hij stierf niet heroïsch door zijn leven voor anderen op te offeren, maar hij slipte van de ladder toen hij een appartement op een vijfde verdieping, waarvan de bewoners op vakantie waren, aan het blussen was. Mijn moeder verwijt het zichzelf nog steeds. Voor mij was het een dom ongeluk. Zij is er van overtuigd dat hij niet alert genoeg was door die nacht op de sofa."

John liet zijn hoofd hangen en zei: "Het spijt me. Ik hoop dat het ooit goed komt met je moeder. In ieder geval sta ik bij je in het krijt."

"Die vis heeft de rekening vereffend", zuchtte Nicolas.

"Goed, dan spreken we af om naar de grotten te gaan. Als Christine niet mee wilt is het haar zaak. Ik wil Vicky niet teleurstellen."

Nicolas knikte en antwoordde: "Ik ga zeker mee, want Vicky stond er op."

Op dat moment deed Vicky de deur open en zuchtte: "Zo, jullie zitten hier nog. Pa, ik moest je wegens ma vertellen dat ze gaat slapen en indien jij niet binnen de vijf minuten binnen bent, ik me bij haar mag leggen en jij dat krakende bed voor je rekening mag nemen."

Nicolas stond op en zei: "Oei, ik ben al weg. Tot morgen, Vicky."

"Jij ook tot morgen."

Hij liep door en Vicky stamelde: "Wat mankeert hem nu opeens?"

"Geeft niet. Jij kon het niet weten", antwoordde haar vader. "Ik vermoed dat hij het je zelf wel zal uitleggen."

Hij ging naar binnen, terwijl Vicky Nicolas nastarde en zich afvroeg wat hij met haar vader besproken had. Ze vond hem moeilijk te vatten.

Waarom was alles plots zo ingewikkeld geworden? Een pak vragen gingen door haar hoofd en de meeste gingen over Nicolas. Hij was haar een compleet mysterie, maar voelde zich veilig bij hem.

Ze vreesde het einde van de vakantie. In Antwerpen gingen de pestkoppen haar opnieuw opwachten om haar het leven zuur te maken.

Hij ging terug naar Duinkerke en ze ging hem hoogstwaarschijnlijk nooit meer zien, al wenste ze iets anders. Hierbij hield ze het stukje maretak vast, dat ze onder haar hoofdkussen gelegd had. Ze had geen idee wat haar te nog te wachten stond, maar wou dat deze zomer ondanks alle gevaren, nog lang mocht duren.

De zon kwam op en Nicolas schrok wakker. Hij had al heel de nacht als de muizen in het meel geslapen en vermoedde dat er iets op til was, want hij begreep maar al te goed dat Jeroen een slechte verliezer was. Iets waarschuwde hem en als een pijl uit een boog sprong hij overeind en maakte hij dat hij zijn tent uit was.

Verrast liep er iemand weg. Het was een meisje, dat hij nog net bij de arm kon grijpen. Ze draaide zich om en keek hem geschrokken aan. Meteen herkende hij één van de meisjes waar hij Vicky bij had zien zitten.

Het was Nina, die hem met grote ogen aanstaarde en kreunde: "Ik moest je een boodschap brengen van Jeroen. Maak dat je hier wegkomt, want het is zijn laatste waarschuwing. Het is niet wat je denkt. Blijf er buiten."

"En ik moet bang zijn?" siste Nicolas. "Als hij zo stoer is, waarom komt hij me dan niet zelf verwittigen?"

"Hij ... hij heeft geen tijd", stamelde Nina. "Het was zijn idee en hij is nog ergere dingen van plan. Geef hem Vicky. Ze is de ellende niet waard. Misschien kan je mij in de plaats nemen. Dat is zijn voorstel."

Nicolas schudde zijn hoofd en gromde: "Knoop dit goed in je oren: ze is niemands bezit en beslist zelf wat ze doet en ... wat jou voorstel betreft: ik zou je niet willen, al was je het enige meisje op de wereld. Ik ben geen wanhopige ellendeling zoals je baasje. Loop er terug naartoe, domme teef en denk nog eens na, voor je jezelf zo toetakelt."

Ze keek hem verstomd aan, toen hij de gesprongen aders in haar armen onder haar ogen duwde. Snel trok ze haar mouw naar beneden en toen hij haar loste, viel ze bijna op haar knieën. Ze had zich in een mierennest gewerkt en was te bang om haar mond voorbij te praten.

Even draaide ze zich om en keek hem smekend aan. Hij gaf geen kick en haalde de dode kip die ze aan zijn motor gehangen had, er af. Ze had het dier ritueel geslacht, met een reden die ze niet durfde toe te geven. Door twee meesters te dienen, had ze zich dik in de nesten gewerkt.

Nicolas hield de dode kip omhoog en zei: "Goed, die pluim ik en braad ik aan het spit. Ik geloof niet in voodoo. Jij bent een vogel

voor de kat. Stop liever je naalden verder in je poppen. Bedankt voor de lunch."

Verbaasd door zijn onverschillige houding, zette ze het op een lopen. Nicolas boog zich over zijn motor om te zien of alles nog in orde was en dacht: "Leuk, jou moet ik zien te verstoppen, want als ze jou saboteren, zit ik hier echt vast en Vicky ook. Geen paniek, ik heb plan B al bedacht. Jij gaat voorlopig ergens veilig op stal. Wat Vicky betreft: ik zal zelf wel beslissen wat ze me waard is."

Zonder dat er iemand erg in had, pakte hij zijn spullen bij elkaar, maar liet zijn tent staan, waarna hij opstapte en weg reed.

Iets later werd Vicky wakker en rook de koffie die haar moeder gezet had en overgoot in een thermoskan. Christine keek haar dochter aan en geeuwde: "Je vader is de auto al aan het klaarmaken. Zodra Nicolas er is, kunnen jullie vertrekken. Ik heb met Irma afgesproken om te gaan shoppen."

Meteen kwam Vicky overeind en zo snel ze kon kleepte ze zich om, waarna ze van de boterhammen beet, die haar moeder had klaargemaakt en ze door het raam naar haar vader keek, die bij de auto stond.

Ze dronk haastig van haar koffie en er werd op de deur geklopt. Christine deed open en tot haar grote opluchting zag Vicky dat het Nicolas was, die zijn belofte nakwam.

Hij had een zak bij, waar iets in zat en toen haar vader er aan kwam, nam hij hem opzij en overhandigde hem die. Christine en Vicky begrepen niet waar het om ging, toen de mannen blijkbaar weer apart met elkaar spraken.

John keek geschrokken naar de zak, waar een gepluimd kippenkarkas inzat en zei: "Ja, maar je moest niets terugbrengen ter compensatie van de vis."

"Doe ik ook niet. Het was een zwarte en twee uur terug nog warm, met de groeten van Jeroen", fluisterde Nicolas. "Een van zijn onderdanen hing het aan mijn motor. Je hoeft niet bang te zijn. Ik heb de lever al geproefd en leef nog. De rest van de ingewanden heb ik met een zwerfkat gedeeld en die is ook in orde. Christine zal ze wel kunnen klaarmaken. Vertel er verder niets over."

"Ik zag je motor niet", merkte John verbaasd op, die de kip besloot aan te nemen.

"Die is officieel gestolen, vermits ik vrees dat ik er anders niet mee terug geraak. Officieus ben ik niet van gisteren. Ik denk dat we Vicky beter niet langer laten wachten."

John knikte en het tweetal ging de caravan terug binnen, waar Christine bedacht dat het geen slecht idee was om die avond kip op het menu te zetten, al leken haar gedachten elders. Vicky kreeg een vreemd gevoel dat er iets meer achter zat, maar wou niets laten merken, zolang men haar niets zei.

Uiteindelijk stapte het drietal in de auto en begaf zich op pad. Vicky en Nicolas zetten zich samen op de achterbank en keken door het raam. Tijdens de rit ging Vicky's aandacht echter meer uit naar Nicolas dan naar het landschap. Ze vroeg zich af wat hij met haar vader besprak. Het was haar opgevallen dat beiden gespannen waren. Anderzijds was ze blij dat het tussen hen klikte.

Nicolas merkte haar houding op en beloofde: "We zullen je alles vertellen, maar we willen je moeder niet bang maken. Je vader weet van onze ontmoeting met Jeroen. Deze ochtend kreeg deze een staartje. Een van die zogezegde vriendinnen van jou heeft me op een kip getrakteerd. Ik wist niet hoe ik dat moest vertellen."

"Dus heb je ze meegebracht."

"Ja, nadat ik ze eerst gepluimd en van ingewanden ontdaan heb. Ik heb ook getest of ze niet giftig was, al was de doodsoorzaak duidelijk een overgesneden nek, uitgevoerd volgens een oude voodootraditie."

John knikte bevestigend en pikte er op in: "Hij heeft zijn motor al in veiligheid gebracht. Als er iets gebeurt, kan je altijd met hem vluchten. Moeder en ik zullen ons wel redden."

"Dat klinkt nogal drastisch", merkte Vicky verwonderd op.

"Die kerels schrikken nergens voor terug", gromde haar vader. "Daarom heb ik je moeder met Irma meegestuurd, zodat ze kan zien hoe zij en haar man leven sinds Cindy bij die click is. In Antwerpen zijn we terug veilig. Hier zijn de laatste jaren rond deze tijd verschillende meisjes verdwenen. Blijkbaar zit er een sekte met hooggeplaatste individuen achter."

Vicky slikte, maar Nicolas zei: "Laat ze je vakantie niet verpesten. Desnoods neem ik je mee naar Duinkerke. Als ze dan nog iets durven, zal de Franse gendarmerie ze wel te pakken krijgen, als de Belgische politie te bang wordt."

"Kunnen we niets tegen hen doen?" vroeg Vicky lichtjes in de war.

"Alert blijven. Vroeg of laat straffen ze zichzelf", zuchtte Nicolas. "Ik denk trouwens dat we er bijna zijn."

"Ben je zeker?" vroeg John. "Ik snap hier niets van die wegaanduidingen."

"Linksaf nog ongeveer een kilometer, volgens die pijl", zuchtte Nicolas.

Vicky grinnikte en dacht terug aan haar vaders reactie op haar cijfer voor Frans. Nicolas kon haar daar bij helpen.

Vicky genoot samen met haar vader en Nicolas van een rondleiding in de grotten van Han. Haar moeder was samen met die van Cindy inkopen gaan doen, toen Jeroen onaangekondigd de caravan van Nina betrad. Zijn ribbenkast deed nog pijn van de confrontatie met Nicolas.

Nina keek verbaasd op en zei: "Ik had je nu niet verwacht."

"Heb je hem weggejaagd?" vroeg Jeroen, die niet lang wou blijven.

"Hij was niet onder de indruk", geeuwde Nina. "Ik denk dat we het beter zo laten. Zijn tent staat er nog, maar de motor niet. Ik heb hem er vanochtend mee zien vertrekken. Volgens mij hangt hij ergens de toerist uit. Ik ben in slaap gevallen. Heb je werk voor mij? Ik begin nogal krap te zitten. Soms beklaag ik het me dat ik voor jou gekozen heb en niet bij Damien bleef."

Geërgerd snauwde Jeroen, terwijl hij zich naast haar op de sofa liet zakken: "Ik had werk voor jou! Je moest hem hier weggagen. Heb je weer je mislukte kippentruc gebruikt? Waarom verdedig je hem? Wil je me echt boycotten? Je weet wat de volgende stap is en wat er op het spel staat. We moeten haar hebben voor het te laat is. En wat mijn neef Damien betreft: ik weet dat je hem achter mijn rug nog ziet en dat hij me graag tegenwerkt."

Nina keek hem hoofdschuddend aan en zei: "Ik heb er niet veel zin meer in. Die kerel zal dat meisje nooit lossen. Volgens mij weet hij waar we me bezig zijn. Iemand had je gewaarschuwd. Als je Damien nu om vergeving vraagt, zal hij je sparen."

"Maar je bent niet meer in Brussel! Je kan me een goudmijn bezorgen, waar je van kan meegenieten, maar je bent te bang van die ene kerel. Je gelooft al het doemdenken. Nina? Wat moet ik met je aanvangen? Weet je wat dat meisje betekent? Ze is degene die we zoeken. Mijn vader zal tevreden zijn. Misschien

komt mijn broer wel uit Zwitserland. Alle macht ligt voor het grijpen."

Nina slurpte van het blikje bier dat op de tafel stond en bleef aandringen: "Zoek een ander, Jeroen. Die kerel is te sterk voor mij. Ik bedoel: zoek ook een ander meisje voor de opdracht. Ik vrees dat ze teveel problemen meebrengt."

"Je laat me nu toch niet in de steek? We moeten Vicky hebben. Een ander meisje zoeken kost teveel tijd en het zal niet hetzelfde zijn. Zij is wie de Zwarte Meester wil en we zullen nog lang moeten zoeken voor we nog iemand bruikbaar uit haar bloedlijn vinden. Dat wil je toch niet, hé? Het meisje van vorig jaar hebben ze nog niet teruggevonden."

Nina liet haar hoofd hangen en fluisterde: "Ik weet waarvoor ze moet dienen. Geloof me en zoek een ander slachtoffer voor die duivelsaanbidders van je. Ik walg van de Orde. Waarom denk je dat ik Damien en die motorbende verliet?"

"Jij speelt toch ook met zwarte magie. Waarom ben je dan bang? Is die neef van mij dan beter dan ik?"

"Juist daarom. Hij had je gewaarschuwd. Christine heeft hem gisteren nog gebeld. Het wordt haar ook teveel. Damien is onze nieuwe leider en als we tegen hem in gaan, gebeuren er ongelukken. Jij wil hem van de troon stoten en dat weet hij."

Nina doofde haar sigaret en Jeroen voelde haar angst. Voorzichtig greep hij iets uit zijn zak en overhandigde het haar.

"Hier, herpak je. Ik zal zien of ik iemand voor je vind", gromde hij.

Nina opende het pakje en toen ze opkeek, merkte ze dat hij al naar buiten gelopen was, waar hij zijn gsm pakte en begon te bellen.

Aan de andere kant van de lijn weerklonk een zware mannenstem in het Frans en Jeroen verklaarde in dezelfde taal: "Ik kom net van Nina. Welk spelletje speel je, neef? Ik trap er niet in. Je kan dat lieve overloopstertje van je begraven."

Er weerklonk een stilte aan de andere kant van de lijn en opeens antwoordde de neef, die ook nog vrij jong was: "Idioot! Ik had je gewaarschuwd. Je zal nog meer dan je achterste verbanden, voor ik met je klaar ben."

Grinnikend drukte Jeroen de verbinding weg en stapte in zijn auto. Hij besloot dat hij beter niet in de buurt kon blijven, vermits hij door het raam zag dat Nina de dodelijke injectie inspoot.

Aan de andere kant van de lijn, legde er iemand zijn gsm weg en greep een krekel uit een bakje, die hij in een terrarium met een vogelspin gooide, waarna het dier deze greep.

Vicky zat samen met haar vader en Nicolas na de grottentocht op een terrasje. Het drietal besliste om naar het dierenpark te gaan, toen Christine en Irma gepakt en gezakt op de camping arriveerden en Ann aan de caravan van Nina stond.

Deze leek niet thuis en Ann klopte nog eens aan, waarna ze merkte dat de deur tegen stond en ze voorzichtig naar binnen ging. Enkele seconden later weerklonk er een ijzingwekkend gil, die iedereen uit zijn tent of caravan lokte.

De gsm van John rinkelde en deze nam op. Aan de andere kant van de lijn hoorde hij een warrig klinkende Christine als een spraakwaterval tekeer gaan.

Nicolas en Vicky keken elkaar verbaasd aan en Vicky herkende haar moeders stem. Omdat deze in alle staten leek, vroeg ze voorzichtig: "Pa, wat zegt ze?"

Johns gezicht werd ernstig en hij antwoordde: "Er is overal politie op de camping. Naar het schijnt ligt er een lijk in één van de caravans. Volgens Irma is het Nina. Een van de vriendinnen van Cindy. Ze was de oudste van het gezelschap, bijna negentien. Vermoedelijk een overdosis."

Vicky schrok. Toen ze recht wou springen, pakte Nicolas haar hand en hield haar tegen, waarna hij opmerkte: "Je kan er niets aan doen."

Hij begreep hij maar al te goed om wie het ging en besepte hij dat Jeroen zijn spelletje nog steeds niet uitgespeeld was. Alleen vroeg hij zich af wie hem beschermde. Het was hem alleszins overduidelijk dat iemand Vicky om bepaalde redenen moest hebben.

John keek het tweetal aan en zei: "Ik denk dat ik beter terug ga, voor Christine helemaal uit haar dak springt. Jullie kunnen beter hier blijven. Nicolas, ik weet ook iets, dat ik je niet eerder gezegd heb en dat je ook moet weten."

Hij duwde zijn gsm af en Vicky keek haar vader verbaasd aan, waarna deze vervolgde: "Jeroen zijn vader is rechter en heeft connecties. Officieel is hij student. Officieus wil ik het niet weten. Is het normaal dat een twintigjarige miljoenen op zijn bankrekening heeft? Zijn oudere broer zit in Zwitserland. Hun

moeder was van één of andere adellijke familie. Ik heb inlichtingen genomen en er zijn nogal wat verdachte overlijdens in die clan."

Nicolas liet een zucht en zei kalm: "Ik had al lang door dat hij niet normaal was. Nu weet ik het zeker. Maar jij kent mij niet? Waarom vertrouw jij me met je dochter?"

John haalde zijn schouders op en antwoordde: "Intuïtie. Als haar moeder geen zesde zintuig heeft, moet ik het hebben. Vicky heeft het in ieder geval. Jij presenteert jezelf niet als de ideale schoonzoon en daar ben ik tevreden mee. Ik denk dat ik een overspannen veer ga proberen te kalmeren. Jullie doen verder wat er gepland is. Eigenlijk krijg ik al meer zin om de caravan te verkopen en terug naar Antwerpen te gaan."

Vicky liet haar hoofd hangen en zuchtte: "Verdorie, pa. Zie ik Nicolas dan nog ooit terug?"

"Hé, ik verdwijn niet van de wereldbol", grinnikte Nicolas. "We wonen op enkele uren rijden van elkaar en er bestaan ook nog telefoons, internet, posterijen en dergelijke. Of wat dacht je?"

John glimlachte en liep naar de auto, waarna Vicky vroeg: "Wil je me echt nog terugzien? Ben ik geen blok aan je been?"

Voor Nicolas kon antwoordden, zuchtte John: "Weet je, ik geef jullie mijn gsm. Als er inderdaad teveel problemen zijn, bel ik met die van Christine en dan vluchten jullie. Die kerel heeft het niet zomaar op mijn dochter gemunt."

Nicolas greep de gsm en zei: "Ik ga niet zeggen waarheen ik ga. Dan kan jij niets lossen. Breek jij mijn tent op en geef ze terug als we elkaar weer zien."

"In orde, maar ik hoop dat ik jullie vanavond nog zie. Maar Irma en Pierre worden de laatste tijd ook bedreigd en nu denk ik dat we beter alles ernstig nemen. Ik heb Vicky's belangrijkste spullen hier in deze tas gestopt."

Vicky nam afscheid van haar vader, waarna deze vertrok. Ze bleef alleen achter met Nicolas, die zich afvroeg waar hij aan begonnen was. Dat hij zich in een wepsennest had gewerkt, was hem wel duidelijk. Hij hielp Vicky met haar bagage, die haar vader had achtergelaten en oordeelde dat hij met wat moeite alles op zijn motor kon laden. Die stond echter niet meteen in de buurt.

Vicky maakte zich zorgen om haar ouders, want ze voelde dat er meer aan de hand was. Ze merkte dat haar vader scheen door te hebben dat ze graag bij Nicolas was en er in tegenstelling tot

haar moeder, helemaal geen bezwaar tegen had. Ongemerkt keek ze hem aan, terwijl ze aan hun voetreis begonnen. Zonder morren had hij haar zware zak op zijn schouders genomen en het scheen hem weinig te deren. Het was haar opgevallen aan de manier waarop hij Jeroen aangepakt had, dat hij over een grote spierkracht beschikte.

Haar moeder deed raar. Dat viel haar op. Ze verborg iets en haar vader vermoedde al een tijdje dat ze vreemd ging, al uitte hij zijn wantrouwen niet. Voor de buitenwereld moest zijn huwelijk prefect zijn en hij stelde zich geen vragen, maar gelukkig was hij al lang niet meer.

Wat ze niet wist, was dat John plots een link zag, die hij probeerde te vergeten. Na de geboorte van Vicky kreeg zijn vrouw een postnatale depressie en was ze in behandeling bij een psychiater. Het drong tot hem door dat deze getrouwd was met de zus van de vader van Jeroen en dat zijn vrouw opvallend vreemd deed. Bijna zou hij geloven dat ze mee in het complot zat.

Toen John aankwam op de camping, was er overal politie en hij zag iedereen in groepjes met elkaar staan praten. De mensen van het parket kwamen uit de caravan. Een brancard met afgedekt lichaam werd buiten gebracht.

Slikkend ging hij naar binnen en zag zijn vrouw lijkkleek aan tafel zitten. Irma, een vrouw van voor aan de veertig met lange, bruine haren, zat naast haar en probeerde met trillende handen een sigaret op te steken.

"Cindy bezorgt nachtmerries", zei ze. "Pierre heeft er iets uitgekregen. Naar het schijnt is Jeroen bij één of andere sekte, die Vicky wil offeren. Maar ik geloof dat ze niet alles lost."

John stond aan de grond genageld en vroeg: "Waar is Cindy nu?"

Irma begon hysterisch te snotteren en antwoordde: "Ik weet het niet. Ze is gisteren niet thuis gekomen. Ik vrees dat Jeroen haar heeft. Pierre zoekt haar."

Christine richtte haar hoofd op en vroeg: "Waar is Vicky eigenlijk?"

John zette zich mee aan de tafel en bekende: "Ik voelde aan dat ze in gevaar was. Blijkbaar deinst die Jeroen nergens voor terug. Ze is met Nicolas op pad. Ik heb haar aan hem toevertrouwd."

"Dit is een scenario voor een horrorfilm!" krijste Irma.

"De vraag is waar sommigen hun inspiratie vandaan halen", siste John. "Vroeger dacht ik dat pubers hun inspiratie uit films haalden, nu denk ik dat schrijvers hun inspiratie uit de realiteit halen."

"Vorig jaar verdween hier ook een meisje", ging Irma verder. "Je weet nog dat we met zijn allen de omgeving uitgekamd hebben. We dachten dat ze weggelopen was, maar ze hebben haar nog steeds niet gevonden."

Het werd Christine teveel en John bedacht dat hij het hoofd koel moest houden, nu hij er bijna zeker van was dat het leven van zijn dochter er van afhing. Hij vroeg aan zijn vrouw of hij haar gsm mocht lenen.

"Heb jij de jouwe dan niet?" morde ze.

"Ik heb hem aan Nicolas en Vicky meegegeven. Trouwens, Vicky haar spullen zijn al gepakt. Zij gaat hier weg. Ik geef haar momenteel liever met een wildvreemde mee, dan dat ze vermoord wordt door een groep duivelsaanbidders. Ik breng hen op de hoogte."

De twee vrouwen keken elkaar verbaasd aan. John liep naar buiten en selecteerde zijn eigen nummer. Christine was in paniek, maar hield zich sterk, toen ze merkte dat haar man niet door haar contactenlijst ging.

Aan de andere kant van de lijn nam Nicolas op en John zei: "Ik weet genoeg. Blijkbaar moet Vicky als offer dienen voor een sekte en maakt Jeroen daar deel van uit."

Nicolas, die op dat moment met Vicky even halt hield aan de kant van de weg, staarde haar even aan.

"Weet je het zeker?" vroeg hij, waarna John vervolgde: "Neem Vicky mee naar waar je wilt. Ik heb geld en mijn creditkaart in haar bagage zitten. Je mag het allemaal opdoen en me in het rood zetten, als ik Vicky maar ongedeerd terug krijg. Ik zal je tent opruimen."

"Goed, ze is toch leeg en lekt", zuchtte Nicolas. "Ik zal een onderkomen voor Vicky zoeken."

Hierna besloot het tweetal om de communicatie te verbreken. Vicky had gehoord wat er gezegd werd en stond te trillen op haar benen.

"Ik ben bang", bekende ze.

"Denk je dat ik me helemaal op mijn gemak voel? Ik zou het mezelf nooit vergeven, moest je iets overkomen. Heb jij al op een motor gezeten?"

Vicky schudde haar hoofd en hij vervolgde: "Het is nog even wandelen. Hij staat niet zo erg ver hier vandaan, samen met mijn bagage. Dan kunnen we gaan. Ik heb al een idee waarheen."

Samen liepen ze verder. Ze voelde zich schuldig over het feit dat hij haar zwaarste zakken droeg, maar hij scheen er weinig mee in te zitten. Zijn gespierde lichaamsbouw deed vermoeden dat hij meer gewoon was.

De avond viel. Zenuwachtig ijsbeerde Jeroen door een donkere kelder. Hij was bloednerveus en snauwde: "Jij had een geschikt meisje, niet? Wat zeg ik? Ze was de uitverkorene. Je weet niet wat je doet met haar te laten lopen."

Cindy lag op een vuile matras geketend en smeekte: "Ik weet echt niet waar Vicky is. Ik had er niet op gerekend dat ... die kerel nog bij haar ging zijn. Laat me alsjeblieft gaan."

"En dan vertel je je ouders meer over mij? Geen sprake van", siste Jeroen. "Jij bent een verrader, net als Nina."

Cindy, stond vol blauwe plekken en smeekte: "Mijn vader zette me onder druk. Vicky is een vriendin. Ik geloofde niet dat haar iets ging overkomen."

"Daar had je eerder aan moeten denken", gromde Jeroen, waarna hij zijn mes boven haalde. "Als ze je vriendin is, moet je me nu zeggen waar ze mogelijk kan zijn. Haar ouders hebben ook een caravan op de camping, is het niet? Geef me hun namen."

Knikkend antwoordde Cindy: "John en Christine ... Verbruggen. Alsjeblieft, er gaat toch niets met Vicky gebeuren? Ik dacht dat het een grap was."

"Jij hebt haar naar die kerel met het Franse accent gestuurd. Nina heeft het bevestigd. Dat was een grap. Maar een slechte. Ik heb nog drie dagen om een geschikt offer te vinden. Je weet niet met wie je te doen hebt. De Orde van de Zwarte Meester lacht niet met verraders."

"En het dochttertje van dat Nederlandse gezin?"

"Zij is nog te jong. Vorig jaar was het op het randje. We hadden het kind ouder geschat dan dertien. Mijn baas vroeg uitdrukkelijk naar een meer volwassen meisje met blond haar."

"Neem Julie dan?"

"Je begrijpt het verkeerd. Het is niet voor een fuif op te vrolijken. Ann is niet natuurlijk blond en een maagd is ze ook niet meer, dus we hebben Vicky nodig. Harder dan je denkt. Ze zal een dolk in haar hart moeten voelen, terwijl het bloed uit haar keel vloeit."

Cindy slikte en smeekte: "Laat me hier dan uit. Ik zal haar zoeken."

"En waarschuwen? Ik ben niet gek. Mijn bron vermelde me dat jij haar wel in de gaten kon houden."

"Laat me dan met Nina spreken", stelde Cindy voor.

"Dat was ik net van plan. Ze wacht op je in de hel, want dat gebeurt er met meisjes die niet meewerken. Je bent voor of tegen."

"En jij bent compleet gek", dacht Cindy. "Hoe heb ik jou ooit durven vertrouwen?"

Jeroen lachte zijn tanden bloot en ze keek angstig naar het mes dat neerkwam en recht in de matras belandde.

"Dacht je dat ik op die manier te werk zou gaan?" vroeg Jeroen geamuseerd, waarna hij een spuit pakte en haar arm greep.

Cindy besloot niet tegen te spartelen en hoopte dat Vicky het zou halen. Nog nooit had ze zich zo rot gevoeld en ze beschouwde alles als haar verdiende straf. Hij had haar al enkele uren gefolterd en ze had geen gevoel meer in haar benen, dus kon ze niet vluchten.

Vicky zelf staarde in de vlam van het kampvuur dat Nicolas had aangestoken en merkte dat ze moe was. De laatste twee dagen waren haar iets te hectisch en heel haar leven was grondig op zijn kop gezet. Nu zat ze ergens in een afgelegen schuur naast de verborgen motor.

Ze kon echt niet geloven dat Cindy haar zou verraden voor één of ander satanisch ritueel en begreep dat de enige mensen die ze echt kon vertrouwen, buiten haar bereik waren.

Ze wist dat haar vader alles op alles zou zetten om haar te beschermen, maar zich niet in twee kon delen, vermits hij zich ook zorgen maakte om haar moeder. Daarom liet hij haar met pijn in het hart achter bij Nicolas.

Ze staarde deze aan, toen hij probeerde om enkele hamburgers boven een zelfgemaakt kampvuurtje te bakken. Hij keek haar aan en ze observeerde hoe de gloed van het vuur de rossige

schijn van zijn haren accentueerde. Ze leken zo meer rood dan bruin.

Hij straalde een warmte en rust door uit, die ze moeilijk kon vatten. Ze kende hem amper, maar voelde zich veilig bij hem. Zijn uitstraling was het tegenovergestelde van die van Jeroen. Die ervoer ze als een kille ijsklomp, terwijl ze Nicolas warm vond.

"Nic? Wat bedoelde je met dat je me te laat bent tegengekomen?" vroeg ze voorzichtig.

Hij liet zijn hoofd hangen en antwoordde: "Daar dacht ik al lang niet meer aan. Voor jou is alles zou eenvoudig. Als ik je vijf jaar eerder was tegengekomen ... Laat maar zitten. Ik hoop dat jij die dingen nooit moet meemaken. Je hamburger is klaar. Heb je al een broodje?"

Knikkend gaf Vicky hem het open gesneden broodje en zuchtte: "Jammer dat er geen pistolets meer waren. Een ronde hamburger tussen een lang stuk brood is toch geen zicht."

"Eet jij met je ogen?"

Vicky schudde haar hoofd en beet breed glimlachend in het broodje met hamburger, waarna Nicolas het zijne ook klaarmaakte.

"Waar gaan we naartoe?"

Nicolas slikte zijn hap door en antwoordde: "Naar mijn oom. De broer van mijn vader. Gezien de situatie, denk ik dat die ons het best kan helpen."

"Is die bij de politie?"

"Dat zal je wel zien als we aankomen. Laat ik het zo stellen, dat hij het best weet hoe je de duivel te lijf moet gaan. Enfin, als je er in gelooft tenminste. In mijn ogen doen mensen die elkaar aan."

"Ik had het vannacht onder mijn hoofdkussen gelegd", bekende Vicky, terwijl ze het stukje maretak boven haalde.

"Zo, dat leeft ook nog."

"Waarom help je me? Het is toch niet omdat mijn vader ..."

"Hij is een toffe kerel, maar dat is maar een deel. Ik wil niet dat jou iets overkomt, omdat ik jou mag. Eerlijk gezegd, moest je ouder geweest zijn, zou ik zeker proberen om jou te versieren."

"Dat was een flauwe grap van Cindy. Blijkbaar is ze een beetje uit de hand gelopen."

"Zeg dat wel. Nu zit jij hier met mij opgescheept. Geef toe dat je me nooit zou zien zitten hebben. Ik ben een getikte, oude zak voor jou."

Vicky liet blozend haar hoofd hangen en bekende: "Nee, ik vind je eerder een ... geflipte paljas, maar ik vind je wel leuk."

"Bedankt, jij zegt het tenminste eerlijk in mijn gezicht. Jij bent ook de eerste. Luister, Vicky, maak je geen illusies. Ik wil je niet kwetsen, dus zeg ik het je gewoon eerlijk: ik geloof nooit dat het iets wordt tussen ons. Mijn hart heeft al genoeg aan diggelen gelegen om er nog in te geloven."

Zwijgend staaarde Vicky naar de grond en legde zich daarna neer. Ze draaide hem de rug toe en voelde haar ogen nat worden. Zijn woorden kwamen plots hard aan.

Nicolas beet op zijn lip en boog zich over haar heen, waarna hij fluisterde: "Het spijt me. Ik wou niet grof zijn en je kwetsen. Versta me niet verkeerd. Ik laat je niet vallen, maar het lijkt me best dat we gewoon vrienden zijn."

Vicky draaide zich terug om en snikte: "Ik ben bang. Wat als ik mijn ouders nooit meer terug zie? Ik weet dat vader me hierheen heeft gestuurd, omdat hij weet hoe gevaarlijk Jeroen is. Wat als ze hem en moeder ... waar moet ik dan heen? De rest van mijn familie is dood of wilt niets met me te maken hebben. Vooral langs moeders kant ben ik niet welkom."

"Ssst, dan zal ik wel voor je zorgen", beloofde Nicolas. "Ik weet zeker dat je goed met mijn moeder overweg zal kunnen."

"Ik ben bang dat je me ook in de steek gaat laten."

Hij schudde zijn hoofd, legde voorzichtig zijn armen om haar heen en fluisterde in haar oor: "Vergeet wat ik gezegd heb. Als alles afgelopen is, zal ik mijn moeder overhalen om terug naar België te komen, zodat we elkaar zo vaak mogelijk kunnen blijven zien."

Vicky legde zich tegen hem aan en meteen dommelde ze in, terwijl Nicolas de slaap niet kon vatten en dromerig door haar haren streekte.

Op de camping ging John ook een slapeloze nacht tegemoet, want hij voelde dat Jeroen zijn plan nog niet uitgebreed was. Christine had een kalmeermiddel genomen en lag op het bed, terwijl Pierre Irma was komen halen met de boodschap dat hun dochter nog niet was komen opdagen.

Ondertussen vroeg John zich af waar de zijne mocht zijn, toen hij plots de gsm van Christine, die hij nog op zak had, hoorde rinkelen en opnam.

"Ik hoopte je te bereiken", hoorde hij Nicolas aan de andere kant van de lijn fluisteren. "Dus heb ik het nummer even gezocht in het geheugen."

"Nic? Ben ik blij je te horen", zuchtte John. "Is alles in orde met Vicky?"

"Ze slaapt. Daarom dat ik mijn stem demp. Ik wil ze niet wekken."

"Hier is alles ook in orde."

"Ik wou je iets vragen?"

"Vraag maar. Ik luister."

"Vicky vertelde me dat je aannemer bent en dat je nog volk zoekt."

Knikkend antwoordde John: "Weet jij wie mijn meestergast kan vervangen?"

"Ik ken wel iemand uit de bouw, die al twee maanden zonder werk zit, alleen zal die moeten verhuizen."

"Ken ik hem?"

"Tja, wat bedoel je daaronder?"

"Verdomd dat we in dezelfde sector zitten. De creditkaart staat op naam van de firma."

"Ik wil er geen misbruik van maken. Ik ben mijn vorige job kwijtgespeeld dankzij de dochter van mijn baas, maar ik weet niet of het zo leuk is om aan de telefoon te vertellen. Moest Vicky wakker worden ... Het is niet echt flatterend."

"Zet het maar op je CV", grinnikte John. "Maar liefst niet op het officiële. Je maakt me anderzijds nieuwsgierig."

Nicolas checkte of Vicky wel degelijk vast sliep en zei: "Goed, want ik wil jouw dochter nu niet meteen tegen me in het harnas jagen. Het was een domme samenloop van omstandigheden. Eigenlijk wou ik dat meisje niet. Ik was al meer dan een jaar met een ander samen, die me een verrassing bezorgde, waar ik niet goed van was. Dan heb ik maar besloten om de dochter van mijn baas een kans te geven."

"Klinkt me niet gezond", grinnikte John. "Wat had jouw vorige vriendin dan gedaan?"

Nicolas begon te lachen en antwoordde: "Goed, we kunnen geen van beide een oog dichtdoen, dus kan ik maar beter meteen alles opbiechten."

"Ik luister."

Nicolas wou nu echt zeker zijn dat Vicky hem niet hoorde en ging enkele passen opzij, waarna hij vertelde: "Wel, het is toch op jouw rekening. Ik was dus al meer dan een jaar samen met een meisje. Ze werkte in een stripbar. Niet dat ik er problemen mee had. Mijn houding was zo van: laat de nullen gapen en dromen, want ik neem ze mee. Ik had ruzie bij mijn moeder en trok bij haar in. Zij was hier blijkbaar niet mee opgezet, mijn vriendin bedoel ik en ik respecteerde haar mening, tot ik moest vaststellen waarom ze me niet graag teveel in haar buurt had. Ze kwam op een avond aan met een verrassing voor me. Dat ze nooit geld te kort had, wist ik, maar ik kwam tot de conclusie dat ze nog bijverdiensten had, toen ik haar vroeg waar alles vandaan bleef komen. Ze dacht dat ik het al wist en zette een videocassette op, die me even perplex deed staan. Het was een film waarin ze de hoofdrol speelde met enkele andere mannen, als je ze snapt. Ze dacht dat het de trouwvideo van haar zus was. Ik heb het einde niet afgewacht en ben naar buiten gelopen. Toen ben ik naar een café getrokken, om alles even door te spoelen. De dochter van mijn baas zat er ook. Zoals gewoonlijk moest die weer eens naar mij komen, als een vlieg naar een pot stroop. Ze was zo al enkele maanden bezig en ik besloot dat zij me wel niet op zulke manier ging verrassen. Ik heb die avond beslist om toch met haar weg te gaan en de vorige een bericht gelaten dat ik het uitmaakte. Achteraf bedacht ik dat ik vergeten te vragen was, wanneer de film opgenomen was en had ik wel twijfels. De afspraak met de andere was al geregeld en toen ik haar bij haar kot afzette, trok ze me als het ware mee naar binnen. Ik heb me toen losgerukt en ben doorgedaan. De volgende dag was zij een ander verhaal aan haar vader gaan vertellen, uit wraak dat ik niet volledig op haar avances ben ingegaan. Ik ging terug naar het appartement van mijn vorige vriendin. Aan de deur hoorde ik al genoeg en ben dan niet naar binnen gegaan. Ondertussen zit ik hier met jouw dochter te kamperen."

"Tja, probeer vrouwen niet te begrijpen", grinnikte John.

"Dat zeggen ze van ons ook. Ik probeer het niet meer. In ieder geval: ik hoop dat mijn moeder me niet doodslaagt. In oorsprong wou ze na de dood van mijn vader terug naar België, maar ze is gebleven, omdat ik mijn vrienden niet wou laten zitten. Ondertussen zien die me niet meer staan. Toen was het haar